

Dr. Gloria Polo
SVJEDOČANSTVO
Od iluzije k Istini
Stajala sam pred vratima raja i pakla

Jelsa, 2008.

Dr. Gloria POLO - 2

Naslov originala:

Dr- Gloria Polo: Testimon. Vov der Illusion zur Wahrheit. Ich
stand an der Pforte des Himmels und der Hölle

Internet: www.gloriapolo.net

Ili: Apostolat ANE, Postfach 102, AT-1011 Wien-Austria

Izdaje i odgovara:

Don Božidar Mevid
21465 Jelsa 2008.

Tel/Faks: 021/761-251

Tisak:

„D E S“

Gloria Polo
SVJEDOČANSTVO
Od iluzije k Istini

Stajala sam pred vratima raja i pakla

Osobno svjedočanstvo gospođe dr. Glorie Polo.

Ovo svjedočanstvo je iz originalnog španjolskog prevedeno na njemački jezik. Ono se može slobodno širiti, kopirati i koristiti, ako se ispune slijedeći uvjeti:

- 1) Ovdje predloženi tekst ne smije se skraćivati niti izmijeniti – niti se smiju rečenice izdvajati iz njihova konteksta.
- 2) Ove stranice i njihove kopije odn. pretisak smiju se upotrebljavati i širiti samo badava i bez trgovačkih ciljeva. Hrvatski prijevod je napravljen prema njemačkom prijevodu.

Njemački predgovor

Ovaj spis je prijevod različitih dijelova iz originalnih predavanja *gđe Dr. Glorie POLO ORTIZ*, zubarice iz Kolumbije, koja i danas živi u Bogoti i tamo zaslužuje potrebno za životno uzdržavanje svojim radom kao zubarica, a predavanja je održala u različitim prigodama (dani obnove u katoličkim župama, zajednicama i na intervjuima na kršćanskim radio i TV-odašiljačima.

Gđa dr. POLO je rođena 30. studenog 1958. i godine 1995., u vrijeme nesreće s munjom, imala je tridesetšest (36) godina.

Gđa dr. POLO posebno ističe da ona nema nikakvih provizija ili prihoda iz širenja njezinog pismenog svjedočanstva kao ni od DVD, CD i drugih medijskih sredstava koja su u opticaju. Svoje životno uzdržavanje ima od vršenja svoje službe kao medicinski visoko izobražene zubarice. Za svoja predavanja ona ne traži i ne dobiva nikakve vrsti prihoda ili honorara. Ona je pozivana od mnogih župa i zajednica u Rimokatoličkoj Crkvi u zemlji i inozemstvu.

Ona ima duhovnog vođu, koji je posebno prati kao duhovnik i ispovjednik. To je preč. Gosp. župnik Wilson Alexander Mora Gonzalez, koji je ujedno župnik župe „Svetoga Križa“ (Parroquia „La Santa

Cruz“) u Bogoti, Kolumbija. (Poslije ovog Uvoda donosimo njegovo svjedočanstvo o gđi dr. POLO).

Njezino zalaganje na spasavanju duša treba protumačiti jedino iz doživljaja vlastitog suda u vječnosti, gdje joj je izričito naređeno da to svjedočanstvo *ne samo 1.000 puta, nego 1000 x 1.000 puta* iznese. Ovo iskustvo je nju također navelo da potpuno izmijeni svoj život i da se svim svojim silama i svim svojim mogućnostima založi za spasavanje duša i za Novu evangelizaciju ljudi našega vremena, koja je od blagopok. Pape Ivana Pavla II. tako često i zdušno zahtijevana.

Velika podrška tom misionarskom djelovanju bio je njezin suprug Luis Fernando RICO RAMIREZ (rođen 25. svibnja 1957.), koji je posve nenadano umro 7. listopada 2006. od srčanog udara.

Izdavač za njemačkog jezično područje:

A N E

Apostolat Nove Evangelizacije

Ured za koordinaciju za njemačko jezično područje

Postfach 102

AT-1011 Wien – Austria

Email: ane@gmx.eu Telefon: +43-

(0)699/12728464

Internet: www.ane.at * www.gloriapolo.net

„ANE, Apostolat Nove Evangelizacije“ je laičko udruženje Katoličke Crkve, osnovano s DEKRETOM ARZ. 1999/118 dne 1. svibnja 1999. od Nadb. René Fernández Apaza od Cochabamba /Bolivija / Južna Amerika prema propisima Kanonskog Prava Crkve (C.I.C. - § 113-123 i §298-329).

Svjedočanstvo župnika gđe dr. Glorie POLO ORTIZ

Nadbiskupija Bogota

Biskupijsko pastoralno područje Svetog Petra
Župa Svetog Križa

Bogota, 13. studenog 2007.

Zainteresiranima

Ovim pismom svjedočim da je gđa GLOIRA POLO OSOBA ZRELE VJERE KOJA JE UVIJEK RADILA ZA Katoličku Crkvu evangelizirajući svjedočanstvom života. Osoba je iskušanog kreposnog života i kroz osam (8) godina kroz koje sam je pratio kao duhovni vođa ističem njezinu molitvu i njezino predanje Gospodinu Isusu. Potvrđujem njezinu svetost, njezinu krepost i njezinu

jednostavnost u naviještanju Evandjelja Krista Gospodina.

Svjedočim za njezino dobro evangelizatorsko djelovanje u Kolumbiji i u inozemstvu, uvijek vođena duhovnim vodstvom, poslušnošću i orijentirana vjerom Crkve.

Wilson Alexander Mora G. Pbro., s.r.

župnik

Calle 143, Ni. 65-57 Casa Blanca Norte, Tel.: 682 53 68,
Bogotá D. C.

Ako netko u sebi sumnja ili misli da BOG ne postoji i da je onostrani svijet stvar za snimatelje filmova, ili ako netko vjeruje da je sa smrću sve gotovo, bilo bi dobro da pročita ovu knjižicu. Ali čitajte je potpuno od početka do kraja. Sigurno će se vaše mišljenje, ma kako bilo skeptično, izmijeniti.

Ovdje se radi o jednoj činjenici, o jednom događaju, koji je dobro dokumentiran i dogodio se godine 1995. Gđa dr. Gloria Polo je žena iz Kolumbije, zubarica, koja je kod jedne nesreće „umrla“, to jest bila je tako teško ranjena da je nekoliko dana ležala u „komi“ i još je jedino po medicinskim bolničkim aparatima održavana na životu. Da se isključilo te aparate, ona bi odmah umrla. Liječnici koji su je liječili posve su se predali i

htjeli su već isključiti aparate. Jedino njezina sestra, koja je također liječnica, zahtijevala je da aparati još i dalje rade.

Ona je za vrijeme svoje kome bila na drugoj strani stvarnosti, u Onostranosti, i smjela se ponovno vratiti natrag da dade svjedočanstvo za one koji ne mogu vjerovati. Ona nam je dakle odatle donijela važnu Poruku. Ali pročitajte radije sami tu poruku na slijedećim stranicama i izravno iz njezinih usta...

Gđa Gloria mogla je u ovom sadašnjem vremenu, - u jednom mističnom doživljaju, - koji ona vrlo jasno opisuje, baciti jedan pogled u svoju „Knjigu života“. I taj doživljaj ju je tako potresao da je ona po ovlaštenju GOSPODINA postala glasnikom u „PUSTINJI VJERE“ našeg modernog vremena. Pri tome je bît njezine Poruke i njezinog doživljaja ništa drugo do pogled na beskrajnu BOŽJU ljubav prema nama ljudima i na NJEGOVO veliko milosrđe. Ona pri tome govori o istoj temi kao naš sadašnji papa Benedikt XVI. u svojoj prvoj enciklici „DEUS CARITAS EST“ (BOG JE LJUBAV).

BOG nam uvijek iznova daje dokaze, ali mi usprkos tome nijećemo NJEGOVO postojanje.

SVJEDOČANSTVO GOSPOĐE DR. GLORIE POLO Nesreća s udarcem munje

Dobro jutro, hvaljen Bog, draga braćo i sestre!

Veoma se osjećam lijepo i radujem se, da smijem ovdje biti i s vama podijeliti ovaj veliki dar, što mi ga je BOG udijelio. Ono što ću vam iznijeti, zbilo se 5. svibnja 1995. kod Nacionalnog sveučilišta u Bogoti, glavnom gradu Kolumbije, oko 16,30 sati.

Ja sam zubarica. Ja i moj 23-godišnji nećak, koji je također po zanimanju zubar, upravo smo radili na našoj dizertaciji. Tog dana, a bio je to kišovit petak, išli smo zajedno s mojim suprugom u smjeru Fakulteta za zubne bolesti, da uzmemo nekoliko knjiga, koje su nam trebale.

Moj nećak i ja išli smo zajedno pod malenim kišobranom. Moj suprug je imao nepropusni mantel i išao je izravno duž zida Glavne biblioteke da bi se zaštitio od kiše. Dok smo nas dvoje uvijek prelazili s jedne strane na drugu da bismo izbjegli ustajalu vodu – i tako smo se približavali, a da toga nismo ni zapazili, jednom drvoredu stabala i kada smo skočili preko jedne veće lokve, pogodila nas je munja iz visine, koja je bila tako jaka da smo mi pougljenili. Moj nećak je na mjestu bio mrtav.

Munja ga je udarila odostraga i spalila njegovu nutrinu. Izvana je on ostao netaknut. Makar je bio tako mlad, on je bio čovjek posve predan BOGU. Posebno je štovao Dijete-ISUSA. Nosio je NJEGOVU medalju u jednom kvarcnom kristalu oko vrata. Stručnjaci za sudsku medicinu su rekli da je baš kvarc privukao munju. Munja je izravno prodrila u njegovo srce. Odmah je srce prestalo kucati. Spaljeni su svi njegovi nutarnji organi i tada je jaka struja munje napustila njegovo tijelo preko njegovih nogu. Pokušaji ponovnog oživljavanja su bili uzaludni. Ali posve izvana nije imao nikakvih opekotina. Što se mene tiče, munja je ušla preko moje ruke i spalila je čitavo moje tijelo, iznutra i izvana, na strašan način. Ovo moje obnovljeno tijelo, koje vi sada i ovdje vidite, ja mogu zahvaliti jedino Božjem milosrđu – ono je očitovanje milosrđa ovog našeg dobrog BOGA koji nadasve ljubi. Moje čitavo meso je bilo po tom snažnom udaru munje pougljenjeno, moje grudi su nestale, nadasve na lijevoj strani, gdje je ranije bila moja sisa, imala sam jednu veliku rupu. Na meni više nije bilo nikakvog mesa, također moja rebra, moj trbuh, moj donji dio tijela kao i moje noge i moja jetra posve su se pretvorili u ugljen. Munja je napustila moje tijelo preko moje desne noge. Moji bubrezi su pretrpjeli teške opekotine, isto tako pluća i jedan moj jajnik.

Ja sam upotrebljavala spiralu kao sredstvo protiv začeca, ona je bila od bakra, a bakar je dobar električni vodič. Stoga su također i moji jajnici tako teško opaljeni. Bili su tako maleni kao dva zrna grožđa. Pretrpjela sam prestanak kucanja srca i praktično sam bila bez života. Moje tijelo je drhtalo i treslo se zbog električnog šoka, što ga je munja proizvela. Čak i mokro tlo je još bilo pod električnim naponom. Zbog toga mi u prvi čas nitko nije mogao pomoći jer kroz duže vrijeme nije bilo moguće mene dotaknuti.

Čudesa koja je Gospodin na meni izveo

I upravo te teške ozljede i opekotine, kao i prestanak rada srca, što sam pretrpjela, i zbog njihova trajanja, - u prvim časovima zbog električnog naboja mogega tijela i zbog vlažnog tla oko mene nitko me nije mogao dodirnuti, - to je bilo veoma pogibeljno za život koji je bio položen na izvanredan način u veliku dobrotu, beskrajno milosrđe našega GOSPODINA I BOGA, koji je sve nas unio u SVOJE Srce i svakoga od nas uvijek iznova poziva da MU se vratimo.

Po trima pojedinačnim činjenicama, za koje svjedoči moje tijelo, želim vam pokazati ta BOŽJA čudesa. Tu je *prestanak rada srca*, što nehотиčno vodi

k nedostatnom hranjenju mozga s važnim kisikom i što ima za posljedicu trajno oštećenje mozga.

(Liječnički komentari uz prestanak rada srca:
„Samo ako se odmah poduzmu mjere oživljavanja može se spasiti život koji već nakon tri minute prestanka rada srca i stoga pomanjkanja kisika nanosi nepopravljive štete mozgu...“ ili „Jer pacijenti s akutnim prestankom rada srca imaju veoma male šanse da prežive i da ostanu bez većih duhovnih oštećenja...“).

Ipak, makar da sam mogla biti priključena na aparat za srce-pluća nakon predugog trajanja prestanka rada srca, poslije dugog ostanka u komi nisam dobila nikakvih oštećenja na mozgu, kako vi sami, koji me pred sobom vidite, možete ustanoviti.

Mnogi liječnici u Bogoti su govorili mojoj sestri koja je također bila liječnica, kako je beznadno i besmisleno držati me priključenu na aparat za srce-pluća i time su je htjeli nagovoriti da treba prekinuti s tim mjerama spašavanja života. Ali usprkos svim tim dobronamjernim savjetima moja sestra je svojom upornošću i svojim utjecajem u toj bolnici uspjela da moje tijelo i dalje ostane povezano s aparatom. Dakle, kakvo divno čudo, koje nema nikakvog medicinskog tumačenja.

Na isti način se dogodilo čudo kako su moji bubrezi i pluća ponovno počeli raditi. Liječnici nisu

primijenili dijalizu na meni, jer su držali da moji bubrezi ne mogu raditi. Oni su mislili da za mene nije više važno ulogu bubrega umjetno zamijeniti, jer nisam imala nikakve šanse da preživim. Ali usprkos njihovom medicinskom mišljenju moji pougljenili bubrezi ponovno su počeli raditi.

Jednako tako treba procijeniti kao veliko čudo ponovni rast moje kože. Moje čitavo tijelo je bilo, nakon što su s mene skinuli i ostrugali spaljenu kožu, jedna jedina otvorena rana. Živo meso se moglo vidjeti. Bolovi su bili neopisivi. Gorjelo je kao kada se u vatri prži. Gorjelo je izvana, gorjelo je iznutra, pri svakom disaju.

Sve me je boljelo, jedino od nogu prema gore nisam imala nikakvog osjećaja. Kada su oni čistili moje otvorene rane, nisam osjećala na svojim nogama uopće ništa, dok je čišćenje na drugim dijelovima tijela uzrokovalo neopisive boli. Moje noge su sličile dvama pougljenjenima komadima drva. One su bile posve crne.

I nakon jednog mjeseca došli su mi liječnici i rekli: „Gle, draga Gloria, čudo koje je BOG na vama učinio, tako je veliko i nevjerojatno. To je jednostavno predivno da je već gotovo čitava koža ponovno narasla. Doista ona je još tanka kožica, koja je ovdje i ondje narasla, i još ima mnogo otvorenih mjesta između. Ali ta mjesta, gdje je narasla tanka kožica, bude nam nadu da će se ponovno čitavo

tijelo prevući zaštitnom kožom. Ali brigu nam zadaju Vaše noge. Mi tu ne možemo više ništa učiniti. Moramo nažalost otkinuti Vaše noge.“

Ja sam se ranije veoma bavila športom (Aerobic-Fan). I kada su mi sada rekli da mi moraju odrezati noge, ja sam jedino i samo mislila: Ja moram što je moguće prije pobjeći iz ove bolnice. *Ja moram otići odavde, moram to učiniti*, da spasim svoje noge. Izišli su dakle liječnici iz sobe i ja sam se digla iz svojeg bolesničkog kreveta da odatle pobjegnem. Ali već kod prvog koraka moje noge nisu izdržale i ja sam pala na trbuh kao žaba koja prvi put skače i trbuhom na zemlju pada.

Oni su me dakle morali dignuti s tla i odnijeli su me s 5. kata na 7. kat bolnice. I znate li koga sam tamo srela? Srela sam jednu ženu kojoj su već odrezali noge ispod koljena. I sada je ona čekala da njezine noge još više – dakle ispod kuka - odrežu. I kada sam tako vidjela tu ženu, pomislila sam na to koliko bi novca ovoga svijeta trebalo da se kupi nove noge.

Čitavo zlato svijeta ne može nabaviti nove noge. Kakvo čudo su noge. Kada su mi htjeli odrezati noge, zahvatila me je neopisiva tuga, i prvi put mi je došla na pamet misao da nikada nisam zahvalila GOSPODINU za čudo svojih nogu. Posve suprotno ja sam svoje noge i čitavo svoje tijelo mučila da bih

se oslobodila svoje debljine i dobivanja na kilogramima.

Gladovala sam kao nepametna, trošila novac punim rukama na dijetu i ostale kure, samo da bih izgledala vitka i da imam vitke noge. To me je koštalo ne samo jedan imutak, nego sam više imutaka na to potrošila.

I sada najednom vidim svoje noge bez mišića, vrlo tanke, posve crne, na svim stranama posute rupama. I sada zahvaljujem GOSPODINU BOGU na tim iznakaženim nogama. One su najednom za mene postale tako vrijedne. Nije mi bio važan njihov izgled, nego njihova uloga. Bilo mi je važno jedino da ih imam. I na tom sam zahvalila GOSPODINU. I rekla sam dragom BOGU:

„GOSPODINE, zahvaljujem TI za ovu drugu šansu, koju SI mi dao! Hvala, velika hvala na toj šansi, koju stvarno nisam zaslužila. Ali, dragi BOŽE; molim TE iz dubine srca, za jednu uslugu, posve malenu uslugu. Ostavi mi barem ove moje iznakažene noge! Ostavi mi ih da se mogu barem na pol micati, da se mogu barem na pola uspraviti. Pusti mi ih, molim, pusti mi ih barem tako, kako su sada. Bit ću TI zauvijek zahvalna.“

I najednom počinjem osjećati svoje noge. Bilo je to u petak. I od petka do ponedjeljka ova moja crna vretena, koja su bila bez života, koja su izgledala kao čaša tamne limunade sa zračnim mjehurima, polako

su postajala crvenkasta i svijetla. Izravno sam osjetila kako sve više krvotok uzima moje pougljenile noge. Uvijek sve više osjećam svoje vlastite noge.

I kada su u ponedjeljak liječnici došli uz moj bolesnički krevet u vizitu da obave zadnje ispitivanje prije moje amputacije, začudili su se kada sam ustala s kreveta i stavila se na svoje vlastite noge, koje su me također držale. Ja dakle nisam pala natrag. Pregledali su me, uvijek su ponovno dirali moje noge i nisu mogli vjerovati i nisu imali povjerenja u svoje vlastite oči.

I pokazala sam im pokrete koje sam mogla učiniti nogama. Imala sam doista neopisive boli u svojim nogama. *Ali vjerujem, ja još nisam nikada bila toliko sretna, usprkos tako velikim bolima, koje sam u nogama osjećala, kao tog časa.* Moje noge su se vratile natrag mojem tijelu. I sve to na način koji se *medicinski ne može protumačiti* i nad čime su se liječnici jednostavno mogli čuditi.

Šef odjela na 7. katu bolnice reče mi: *„Znajte, Gloria, da u 38 godina liječničkog služenja još nikada nisam vidio ni doživio tako veliko čudo kao Vaših nogu.“*

I pogledajte sada, moje drage sestre i braćo u GOSPODINU, ovdje su moje ponovno uspostavljene noge. Ne iz preuzetnosti i taštine, nego jedino da dadem BOGU čast, ponosno se šecem ovdje pred

vama gore-dolje i pokazujem vam svoje noge da vam *dokažem veličinu djela GOSPODNIH, našega živoga BOGA, NJEGOVE beskrajne LJUBAVI prema nama i NJEGOVE SVEMOĆI.* (Komentar: Gloria na govornici ide amo tamo i slušatelji plješču na pogled tog BOŽJEG čuda).

Jedno drugo veliko čudo koje mi je GOSPODIN učinio je slijedeće. Ja više nisam imala grudi. Zamislite samo, ja sam bila ohola, ponosita žena. Moje geslo je bilo:

„Žena mora pokazati i iskoristiti svoju draž, koju je od prirode dobila na dar.“

I rekla sam sebi da je najljepše što imam, moje grudi, moje noge i uopće moj lik, moje žensko tijelo, i ja ću ih staviti na divljenje. Ja sam pokazivala svoje ženske draži uvijek i vrlo izazovno. Naglašavala sam obline svojega lika i pokretala sam upadno svojim bokovima. I na taj način bih pobuđivala uvijek veliku pažnju. Nosila sam uvijek odjeću s velikim dekolteom, da naglasim i pokažem svoje lijepe grudi. I mnogo sam držala do svojih lijepih nogu.

I pogledajte, moje drage sestre i braćo u GOSPODINU, upravo svi ti *ljubimci moje taštine* najviše su izgorjeli. Upravo sve to je pougljenilo i bilo je neizgledno.

Sada, dalje s ovim čudesnim djelom BOŽJIM koje je ON na meni učinio. Išla sam k jednom liječniku, koji me je redovito pratio u mojim športskim aktivnostima i rezultatima. Predstavite liječnika koji je uvijek navikao vidjeti samosvjesnu ženu koja mnogo polaže na svoje tijelo, koja je gladovala zbog svoga tijela poput bezumnice, gutala lijekove i droge radi svog izgleda, - taj moj liječnik za moju športsku aktivnost vidio je moje tijelo najednom pola spaljeno i iznakaženo. Nije htio vjerovati svojim očima. Učinio je sve moguće pretrage s CTR i s najmodernijim, nuklearnim medicinskim aparatima.

I na to mi je rekao:

„Znajte, gđo Gloria, s tim malim komadićem jetre, koji vam je ostao, moći ćete preživjeti. Ali vaši jajnici, draga gospodđo, jednostavno su posve smežurani, pougljenili i osušeni poput grane osušene loze. Stoga nećete vi nikada više moći u svojem životu dobiti dijete.“

I ja sam u sebi pomislila: Hvala mojem BOGU da mi je na taj način *otklonio* svaku brigu oko planiranja obitelji. Ja sam na prirodan način neplodna.

BOŽE, zahvaljujem TI za to, SLAVA TI, BOŽE za to. Ja sam bila sretna zbog toga, jer sam tako imala barem jednu brigu manje.

Ali godinu i pol kasnije osjetila sam da tamo, gdje su bile moje grudi i gdje je sada koža samo pokrivala

moja rebra, osjetila sam najednom neko micanje i svrab i koža se natezala i zaobljavala. Dobila sam bolove. Najednom su se ponovno zapažale moje dojke i narasle su mi grudi. Bilo mi je posve neobično i neprotumačivo da ponovno imam grudi.

I znajte koji je tome bio uzrok? Ustanovila sam da sam noseća. *Noseća usprkos sasušenih jajnika*. Tako mi je BOG ponovno darovao moje grudi. I s tim grudima sam bila u stanju dojiti svojim majčinskim mlijekom divnu, veoma zdravu djevojčicu, koju sam porodila.

Ta moja najmlađa kćerka zove se Maria José (Marija Josipa). I kao posljedica toga normalizirala se također moja menstruacija i svi moji ženski hormoni su došli u ravnotežu. I moji jajnici na redoviti način su proizvodili jajašca.

I sve su to u cjelini i općenito čudesna djela BOŽJA, koja je ON učinio na meni, na mojem tijelu i za koja ja svjedočim.

Druga strana događaja

Ali poslušajte sada dobro! To je bio tjelesni, materijalni, fizički dio moje nesreće. Ali drugi dio ovog događaja bio je daleko ljepši; to je bio nezamisliv, predivan doživljaj. Jer dok je moje tijelo

tu ležalo pougljenilo, (moja duša) se nalazila u divnom bijelom tunelu. Bilo je bijelo svjetlo oko mene, neopisivo svjetlo, koje je u meni proizvelo jednu takvu milinu, takav mir, takvu sreću. Osjećaji koji se ljudskim riječima jednostavno ne mogu opisati. Nema – posve jasno rečeno – nikakve zemaljske riječi, da bi se opisalo veličinu tog časa. Bio je to neshvatljivo golem zanos, neopisiv vrhunac. – U tom svjetlu ja sam se kretala naprijed, neopisivo sretna i puna radosti, ništa me nije smetalo u tom tunelu. Kada sam pogledala gore, vidjela sam na kraju tog tunela kao neko sunce, jedno bijelo svjetlo, kažem „bijelo“ samo da spomenem neku boju, jer su boja svjetla i njegov sjaj bili neopisivi, boja se nije mogla usporediti ni s čim što na svijetu postoji na području boja. Svjetlo je jednostavno bilo predivno. To svjetlo je za mene bilo kao izvor ove posve velike ljubavi, ovog mira u meni i oko mene, neopisiva ljubav i mir, koje nisam poznavala iz svijeta...

Dok sam se u tom tunelu gibala naprijed, rekla sam samoj sebi. „Do bijesa! Pa ja sam umrla...“ I tog časa pomislila sam na svoju djecu i jadikovala sam: „Oh, moj BOŽE, moja dječica! Što će reći moja djeca?“ Ja sam bila jedna majka, uvijek zaposlena i pod stresom, koja nikada nije imala vremena za sebe. Ja sam vrlo rano jutrom izlazila iz kuće, da bih svijet osvojila, i vraćala bih se tek kasno navečer ponovno kući. I pri tome sam bila nesposobna svoju obitelj i

svoju djecu pravo dvoriti. I sada sam vidjela posvemašnju bijedu svojeg vlastitog života u pravoj istini i bez uljepšavanja, i na mene se spustila velika žalost.

U tom času nutarnje praznine zbog odsutnosti moje djece nisam zapažala niti svoje tijelo niti dimenzije vremena i prostora. Opet sam otvorila oči i vidjela nešto veoma lijepo. Vidjela sam sve ljude svojega života u jednom jedinom času, i to žive i mrtve. Zagrlila sam svoje praroditelje, moju baku i djeda, moje roditelje, koji su već bili umrli, jednostavno sve! Bio je to takav čas punine, bilo je čudesno. Sada sam shvatila da sam bila prevarena s poviješću reinkarnacije. Ja sam time praktično dala samoj sebi „vlastiti gol“, jer sam „reinkarnaciju“ uvijek fanatično i žestoko branila. Bilo mi je rečeno da se moja prabaka inkarnirala u nekog drugog, ali mi nisu rekli u koga, i budući da su mi proricatelji istine, da bih to doznala, bili preskupi, odustala sam i nisam dalje istraživala u koga se je ona inkarnirala. Ja sam sama uvijek ponovno sretala ljude, za koje sam mislila da se moj pradjed i moja prabaka inkarnirala u njihovim osobama. I sada sam, baš sada, zagrlila svojeg pradjeda i svoju prabaku. Mi smo se zaista i stvarno zagrlili, i ja sam susrela sve u jednom jedinom času; i to se dogodilo sa svim ljudima koje sam poznavala i iz svih krajeva, gdje sam nekada bila, i to sa živima i mrtvima – i to sve u jednom času.

Samo je moja kćerka reagirala prestrašeno, kada sam je zagrlila. Ona je tada imala upravo devet (9) godina i moj zagrljaj je u svojem stvarnom životu na ovom svijetu u tom času osjetila. Ona je dakle osjetila moj zagrljaj tog časa, kada su ona i moja čitava obitelj strahovali za moj život, jer je moje tijelo još ležalo u bolnici u komi. Redovito mi ne osjećamo takav zagrljaj iz onostranosti. U tom čudesnom stanju vrijeme je zastalo, tako jednostavno tako divno, bez tereta tijela, bez tijela. I promatrala sam ljude ne više kao prije. U svojem ranijem životu gledala sam samo na to, da li je netko debeo, tanak, odvratan, tamne kože, lijepo odjeven ili ne... Po tome sam svrstavala ljude i zbog toga sam bila puna predrasuda i cinične kritike. Uvijek, kada sam govorila o drugima, ja sam kritizirala. Sada je to bilo posve drugačije. Sve je bilo bez tjelesnog vida. Sada sam ja vidjela također nutrinu ljudi i kako je bilo lijepo vidjeti nutrinu ljudi, njihove misli i osjećaje, dok sam ih grlila. I dok sam sve tako uzela u ruku, kretala sam se istovremeno uvijek prema gore.

I na taj način uvijek sam išla naprijed, puna mira i sreće. I što sam se više uspinjala sve više sam postajala svjesna da mi je darovano divno viđenje – i na kraju tog puta sam vidjela jedno jezero, divno jezero, opkoljeno predivnim stablima, tako lijepim, tako lijepim, da nema veće ljepote. I jednako tako bilo je tu cvijeća svih boja, jednog mirisa, koji je

toliko godio – sve je bilo toliko drugačije, sve je bilo nadasve lijepo u tom divnom vrtu, na tom sjajnom mjestu –da nema riječi kojima to opisati, sve je bilo ljubav.

Postojala su dva stabla koja su nešto zatvarala. Izgledalo je da su to ulazna vrata. Sve je posve drugačije nego li mi to znamo. Pa ni boje nemaju sličnosti s našima. Tamo je sve neizrecivo lijepo. Tog časa sam vidjela svojega nećaka, koji je bio unesrećen sa mnom, kako je ušao u taj predivni vrt. I ja sam znala, osjećala sam, da ja tamo ne smijem ući, i također još nisam mogla, - tamo ući...

Prvi povratak

Tog časa sam čula glas svoga supruga. On je jaukao, plakao slomljena srca i zvao je iz dubine duše: „Gloria!!! Što se dogodilo! Gloria! Molim te ne ostavljaj me samoga. Gle tvoja djeca te trebaju. Gloria, povrati se natrag! Ne budi kukavica i ne ostavi nas same!“

Tog časa sam ugledala sve – kao jednim pogledom – imala sam pregled svega – i vidjela sam ne samo njega, koji je tako bolno plakao. I tog časa GOSPODIN mi je udijelio povratak. Ali ja nisam

htjela natrag. Taj mir, ta radost, ta milina kojima sam tamo (?ovdje) bila ovijena, očarali su me. Ali postepeno i sve više počela sam se kretati dolje u smjeru svojega tijela, kojega sam gledala bez života. Vidjela sam da moje beživotno tijelo leži na jednoj nosiljci na odjelu medicinskog Sveučilišta u Bogoti. Vidjela sam liječnike, kako su se trudili oko mene, i zadavali su mi s jednim aparatom elektro-šokove, da bi pokrenuli moje srce koje je mirovalo. Prije toga smo moj nećak i ja više od dva sata ležali na tlu, jer nas nisu mogli ticati zbog električnih udaraca koji su izlazili iz naših tjelesa ispunjenih strujom po udaru munje. Tek sada su se mogli brinuti za nas i tek sada je počelo nastojanje za moje ponovno oživljavanje. I pogledajte. Ja (moja duša) dolazi u moje tijelo i dodirujem s nogama moje duše ovo mjesto moje glave (gđa Gloria pri tome pokazuje mjesto svoje glave). Duša je slika našeg ljudskog tijela u njegovom obliku. – I tog časa iskočila je jedna iskra veoma snažno na mene. I tako sam se ja ponovno ugurala u svoje tijelo. Izgledalo mi je da me ono ponovno usisava u sebe. To ulaženje u tijelo uzrokovalo je beskrajne boli, jer je sa svih strana moje tijelo izbacivalo (električne) iskre. I osjećala sam se da sam gurana u nešto vrlo malo i usko. Ali to je bilo moje tijelo. Izgledalo mi je da ću ja u svojoj odrasloj veličini biti ugurana u dječju odjeću, koja je izgledala od žice. Bila je to strašna bol. I tog časa počela sam također osjećati bolove čitavog svojeg

izgorjelog tijela, to izgorjelo tijelo tako je boljelo, tako neizrecivo, palilo je strašno, sve se dimilo i isparavalo.

Čula sam liječnike kako kliču: Ona je došla k sebi! Ona je došla k sebi! Oni su bili izvan sebe od radosti, ali moje boli su bile neopisive. Moje noge su bile sasvim crne i pretvorene u ugljen, moje čitavo tijelo je bilo jedna otvorena rana, ako je uopće još na njemu bilo mesa.

Taština

Najveća, nepodnošljiva bol bila je moja taština. To je bila druga vrsta boli u meni, to je bila bol jedne svjetske žene, emancipirane svjetske žene, neovisne, samosvjesne egzekutivne stručnjakinje, profesionistice, akademičarke, intelektualke, jedne znanstvenice, jedne žene privrednice, jednog stvorenja koje je htjelo u društvu igrati jednu ulogu. Istovremeno sam također bila ropkinja svojega tijela, ropkinja ljepote, mode. Dnevno sam provodila četiri sata s aerobikom, s masažama, dijetama i injekcijama, i svime što u tom smjeru možete zamisliti. Najvažnije, moj idol je bila ljepota mojega tijela. I za to sam se mnogo žrtvovala. To je bio moj život, samo jedno služenje idolu moje vanjske ljepote.

Trudila sam se govoriti da su lijepe grudi tu da ih se pokaže. Zašto bih ih trebala skrivati? Isto sam govorila o svojim nogama, jer sam znala da imam veoma lijepe noge i sve u svemu jedan lijepi izgled. I u jednom času vidjela sam sa zaprepaštenjem i shvatila, kako sam se čitav svoj život uvijek samo za svoje tijelo brinula. To je bilo središte mojeg života i svega mojeg zanimanja: ljubav prema svojem tijelu. I sada nisam više imala nikakvog tijela. Tamo gdje su bile moje grudi, bile su izazovne rupe, posebno je na lijevoj strani sve nestalo. Moje noge su izgledale užasno, sada samo gole kosti, pretvorene u ugljen, posve crne kao ispečeni kotlet. Da, sve su strane mojeg tijela, kojima sam najviše poklanjala pažnju i gajila ih, postale ugljen i uništene.

U bolnici

Naknadno su me odnijeli u bolnicu socijalnog osiguranja. Tamo su me započeli brzo operirati i izgorjela mjesta kože strugati. Za vrijeme narkoze napustila sam po drugi put svoje tijelo i promatrala sam što liječnici sa mnom rade i bila sam veoma zabrinuta za svoj život; posebno sam bila u tjeskobi za svoje noge. Kad se nenadano – grozno i strašno – nešto užasno dogodilo...

Jer sam ja, moram vam to priznati, moje drage sestre i braćo, također i na religioznom području bila – kao inače u čitavom svojem životu – „na dijeti“. Dakle, ja sam u odnosu prema GOSPODINU BOGU bila također „katolkinja u vjeri na dijeti“. Važno je da budete toga svjesni: Ja sam bila slaba katolkinja.

Moj čitav odnos prema BOGU je bio u tom da sam posjećivala nedjeljnu misu, koja je trajala samo 25 minuta. Uvijek sam tražila svete mise, na kojima je svećenik što manje govorio, jer su mi njegovi govori dosadivali. Kakvo mučenje su za mene bili svećenici koji su dugo propovijedali! To je bio moj odnos prema BOGU – on je bio veoma oskudan i stoga su nada mnom sve svjetske struje i modne revije imale takvu prevlast. Ja sam bila prava zastava na vjetru. Što je upravo vrijedilo kao najnovije, najmodernije u racionalizmu ili slobodarstvu, k tome sam letjela s vijorećom zastavom. Nedostajala mi je zaštita molitve, nedostajala mi je vjera. Nedostajala mi je također vjera u moć milosti, u moć svete misne žrtve. I baš kada sam se dalje izgrađivala i specijalizirala za svoje zvanje, moja prevrtljivost je donijela najgore plodove. U to vrijeme sam jednog dana čula na Sveučilištu jednog svećenika koji je govorio da „nema đavla a također ni pakla“.

To je bilo upravo ono što sam htjela čuti! Odmah sam u sebi mislila: ako nema đavla ni pakla, tada ćemo svi doći u nebo. Tko tada treba biti zabrinut?

Zbog čega sam još sada veoma žalosna, što vam s velikim stidom mogu priznati jest, da je to, naime vjera u pakao, bila posljednja veza koja me je još držala u Crkvi. Bila je jednostavno ta egzistencijalna tjeskoba pred đavlom, koja je učinila da sam još ostala povezana sa zajednicom Crkve. Kada mi se dakle reklo da đavla ni pakla uopće nema, rekla sam dakle odmah sebi:

„Zašto bih se morala još truditi i boriti se za život po pravilima „stare Crkve“? Pa dobro, i onako ćemo svi doći u nebo, te je stoga svejedno što smo mi i što mi radimo.“

Upravo to je bilo konačni razlog, zbog kojega sam se potpuno udaljila od GOSPODINA. Udaljila sam se od Crkve i počela sam joj prigovarati i nazivala sam je glupom i zastarjelom...itd. Više nisam imala nikakva straha pred grijehom i počela sam kidati svoj odnos s BOGOM. Grijeh nije ostajao samo u meni unutra, nego se taj grijeh počeo preko mene širiti na vani i druge trovati. Ja sam bila aktivna u negativnom smislu. Da, ja sam sada započela svima pričati da đavao ne postoji, da je to iznašašće svećenika - i počela sam također svojim kolegama na Sveučilištu govoriti da niti BOG ne postoji i da smo mi proizvod evolucije itd. itd. I tako sam utjecala na mnoge ljude. To je unaprijed rečeno da bolje možete razumjeti ono što slijedi.

Đavao stvarno postoji

Sada poslušajte što se dogodilo: Dok sam se nalazila u tom strašnom stanju, kakav užasan strah! Jer sam najednom vidjela da stvarno đavli postoje; i oni su sada došli da me uzmu. Vidjela sam te đavle u njihovom užasu pred sobom. I nijedno prikazivanje koje sam do sada na zemlji vidjela, ne može ni najmanje dočarati kako užasno ti đavli izgledaju u stvarnosti. I tako vidim, kako se najednom na zidovima operacione dvorane, pojavljuju mnogi tamni likovi. Oni izgledaju kao posve normalni i obični ljudi, ali svi oni imaju taj strašan, grozan pogled. Mržnja izlazi izravno iz njihovih očiju. I najednom spoznah da im nešto dugujem. Oni su došli da me uzmu jer sam prihvatila njihovu ponudu na grijeh, i sada sam morala za to platiti cijenu, i ta cijena sam bila ja sama. Moji su naime grijesi imali posljedice. Grijesi pripadaju sotoni; to nisu njegove besplatne ponude; njih treba platiti. Cijena smo mi sami. Ako dakle mi, tako reći, kupujemo u njegovom dućanu, mi ćemo morati platiti robu. Toga moramo biti svjesni. Mi moramo platiti svaki grijeh, mi plaćamo mirom svoje savjesti, plaćamo svojim nutarnjim mirom, plaćamo svojim zdravljem... I ako smo mi veoma vjerni posjetitelji sotonske veletrgovine i uvijek samo kod njega kupujemo, on će na kraju nas same inkasirati.

I najveće zavaravanje i glavna laž, veliki trik đavla jest, što on širi priču da njega (đavla) uopće nema.

I ti strašni, tamni likovi me okružuju i jasno je da dolaze samo s jednim ciljem, da me uzmu. Vi vjerojatno ne možete zamisliti kako je to strašno, kakva je to bila užasna tjeskoba, da mi moj čitav razum, moja visoka intelektualnost, moja znanstvenost, moji akademski naslovi i moja profesionalna izgradnja u toj situaciji uopće nisu pomogli. Oni su bili posve bez vrijednosti. Ti grijesi nas vuku u dubinu, prema dolje, prema „OCU LAŽI“. Ali ako mi svoje žalosne prijestupe i grijehe (koje moramo platiti) predamo BOGU u sakramentu pokore, tada BOG plaća cijenu. ON ju je platio svojom krvi i životom na Križu. I ON plaća ponovno svaki put kada sagriješimo. ON je za nas pretrpio paklene muke, koje smo mi zaslužili i kojima smo se zadužili kod posjednika grijeha (Sotone). Mi smo otkupljeni po ISUSU KRISTU. Mi sada imamo pravo na NJEGOVO Kraljevstvo, na NJEGOV život, jer nas je ON učinio „djecom BOŽJOM“.

I sada su došli ti tamni likovi da inkasiraju svoje vlasništvo – MENE...

Sada sam ih vidjela kako izlaze iz zida i ulaze u operacionu dvoranu. Bilo je njih veoma mnogo koji su najednom stajali naokolo. Naizvan su izgledali normalno, ali pogled svakog od njih je bio pun

mržnje, pun đavolske mržnje. I oni su bili tako bez duše, kao da su iznutra izgorjeli. Moja duša se naježila i tresla, i odmah sam razumjela, da su to đavli. Razumjela sam da su oni ovdje zbog mene, jer sam im nešto dugovala, jer grijeh nije zabadava. To je najveća đavlova podlost i laž da čini te ljudi vjeruju da njega uopće nema. To je njegova strategija, po kojoj može sve raditi s nama, što god hoće, taj lažac. I sada sam s užasom vidjela: O da, oni postoje i već su me počeli opkoljavati, htjeli su me uzeti. Možete li zamisliti moj užas? Moju tjeskobu, taj teror?! Sva moja znanost, moja pamet i društveni položaj ništa mi nisu koristili. Počela sam se na tlu valjati, bacati se na svoje tijelo, jer sam htjela pobjeći u svojem tijelu, ali moje tijelo nije me više primalo; i to je bila užasna tjeskoba. Počela sam trčati i letjeti. Ne znam kako, ali sam probila zid operacione dvorane. Htjela sam da iziđem, ali kada sam prošla kroz zid – zack - učinila sam skok u ništa. Ušla sam u nutrinu jednog od tih tunela, koji su najednom bili tu i koji su vodili prema dolje. Na početku je bilo nešto svjetla i bila su svjetla kao pčelinje saće. I tu je zujilo kao u pčelinjaku, tako je mnogo ljudi bilo tu. Odrasli, stari, muškarci, žene i s jakim krikovima, čekinjasti i s divljom grivom škripali su zubima. I bila sam vučena uvijek sve dublje u zemlju i neprestano sam se kretala prema dolje, makar sam uvijek nastojala da odatle iziđem. Svjetla je uvijek bivalo sve manje, bilo je sve tamnije, i tjerana sam uvijek dalje u tom tunelu

dok nije postalo posve tamno. Bespomoćno sam upala u tu tamu, za koju nema nikakve usporedbe. Crna tama ove zemlje je nasuprot tome svijetlo podne. Ali tamo ta tama uzrokuje strašne boli, užas i stid, - i strašno zaudara. To je jedna živa tama; tamo nije ništa mrtvo ili nepokretno. Nakon što sam se bespomoćno i bez obrane klizala kroz taj tunel, došla sam nenadano na jedan ravan prostor. Ovdje sam bila posve očajna, ali opsjednuta jednom željeznom voljom da odatle izađem. Bila je to ista volja kao ranije, da nešto u životu postignem, što mi sada i ovdje uopće ništa ne koristi – jer sam ja sada bila ovdje i nisam se mogla osloboditi. Od velikih ranijih zamišljanja i snova ništa nije preostalo. Ja sam najednom postala samo posve malena, posve sićušna.

I tada sam najednom vidjela kako se otvara tlo. Izgledalo je kao velika usta, kao strašno velika usta, ždrijelo. Tlo je bilo živo, treslo se!!! Osjećala sam se užasno prazna i ispod mene taj tjeskoban, strašan ponor, koji jednostavno ljudskim riječima ne mogu uopće opisati. I najstrašnije je bilo da nisam apsolutno ništa više osjećala od BOŽJE prisutnosti i ljubavi; ovdje nije bilo ništa više, ni kapi nade. Ta rupa je imala nešto na sebi, da me je neodoljivo vukla prema dolje. Kriknula sam kao luđak. Prestrašila sam se smrti, kada sam zapazila, da taj pad nisam mogla spriječiti, nego da sam nezaustavljivo vučena prema dolje. Znala sam kada jednom dolje padnem, da se

više ne vraćam natrag. I ja ću uvijek sve dublje i dublje padati. To je bila smrt moje duše, duhovna smrt moje duše; ja ću biti zauvijek izgubljena.

Ali za vrijeme tog užasnog straha, na rubu tog ponora, osjetila sam nenadano kako me za noge drži sveti Mihovil arhanđeo. Moje tijelo je palo u tu rupu, ali ja sam zadržana, uhvaćena za noge. Bio je to čas strašne boli i strašne tjeskobe. Ali dok sam tako visjela nad ponorom, davle je iritiralo malo svjetla, koje se još nalazilo u mojoj duši, i tada su se sve te nakaze bacile na mene. Ti strašni likovi su bili kao maske, kao pijavice, da bi u meni ugasili konačno to svjetlo. Zamislite moje gađenje i užasavanje, kada sam vidjela da sam pokrivena tim odvratnim stvorenjima. Kričala sam, kričala sam kao luda. Te stvari su palile. O moje sestre i braćo, radi se o jednoj tami koja je živa, i to je mržnja, koja tako pali, koja nas proždire, koja nas iskorištava i isisava. Nema riječi da se opiše tu strahotu.

Sakramenat ženidbe

Ovdje se želim osvrnuti posebno na sakramenat ženidbe. Htjela bih vam ujedno pripovijedati o *velikoj milosti sakramenta ženidbe*. Kada čovjek prima u Crkvi sakramenat ženidbe i izreče svoju privolu i time se *obvezuje na vjernost, da će ostati vjeran u dobrim i u zlim danima*, tada to on obećava *samome BOGU OCU*. ON je jedini svjedok kada dajemo svoje obećanje.

Kada umremo naći ćemo ovaj čas napisan u Knjizi svojega života. Ja sam vidjela da je bračni par tog časa ovijen neizrecivo lijepim zlatnim svjetlucanjem. *BOG OTAC piše te riječi zlatnim slovima u našu Knjigu života*.

Kada mi potom primimo *TIJELO i KRV GOSPODNJU* sklapamo *savez s BOGOM i s osobom*, koju smo izabrali kao bračnog druga, s kojom hoćemo dijeliti čitav život. Dok svojom voljom to obznanjujemo, vrijede te riječi *ne samo za bračnog druga nego također i za Presv. Trojstvo*.

GOSPODIN mi je dopustio vidjeti, kako na dan mog vjenčanja, kada smo moj suprug i ja primili Presv. Euharistiju, nismo više bili dvoje, nego tri. *Nas dvoje i ISUS*.

Jer u času kada se pričešćujemo, sjedinjuje nas GOSPODIN tako, da smo mi još samo jedno. *ON nas*

uzima u Svoje Srce i u Njegovu Srcu postajemo nas dvoje Jedan. Zajedno s ISUSOM tvorimo mi zajedno jedno Sveto Trojstvo. Čovjek stoga ne smije rastavljati, što je BOG sjedinio. I sada ja pitam: tko smije to rastavljati? Nitko! Nitko, braćo i sestre u GOSPODINU, ne smije rastavljati taj savez. Stvarno nitko, pošto je BOG blagoslovio taj savez. I ako oboje ide djevičanski u brak, kakav li blagoslov tada počiva nad takvim parom.

Vidjela sam također ženidbu svojih roditelja: Kada je moj otac stavio prsten na prst moje majke i svećenik ih je proglasio kao muža i ženu, predao je *GOSPODIN* mojem ocu pastirski štap, on je izgledao kao gore svinut štap od svjetla, što označuje milost, koju *GOSPODIN* daje mužu.

To je dar (donum) auktoriteta od BOGA OCA, da taj čovjek može upravljati malo stado svoje obitelji, to su njegova djeca koja će mu po braku biti darovana kao i da može braniti brak, da može štititi djecu od mnogih zala i opasnosti, kojima su obitelji izložene.

Mojoj majci BOG OTAC je darovao tako nešto kao *vatrenu kuglu i stavio ju je u njezino srce*. To označuje ljubav *DUHA Svetoga*: Vidjela sam da je *moja majka bila veoma čista žena. BOG je bio pun radosti*.

Ne možete zamisliti koliko je nečistih duhova tog časa pokušalo napasti mojega oca. Ti duhovi su izgledali kao ličinke (maske), kao pijavice.

Morate znati, ako netko ima spolne odnose izvan braka, tada se ti nečisti duhovi objese na njega, oni se svugdje lijepe, počinju s predjelima spolnih organa, zagospodare tijelom, hormonima, uvlače se u mozak, zauzimaju hipofizu, štitnjaču i sva neuralgična mjesta čovječjeg organizma i počinju proizvoditi mnoštvo hormona, koji bude niže instinkte.

Oni pretvaraju *dijete BOŽJE* u *roba svojeg uživanja, svojih instinkata, svoje seksualne pohote*. Oni čine od njega čovjeka o kojemu se običava reći: *On uživa život*.

I mi kažemo tako lakomisleno: *jedanput znači nijedanput* – i taj „samo jedanput“ ima tako gorke posljedice...

Kada je bračni par djevičanski, BOG se posebno *proslavljuje*. *BOG sklapa s njima sveti savez i blagoslivlja njihovu seksualnost*. (Ovaj blagoslov dobiva također i par koji nije čist ušao u ženidbu) Jer seksualnost nije grijeh. BOG je nju dao kao blagoslov. *Gdje se brak pred BOGOM izvršuje, BOG je prisutan, također i u bračnom krevetu*.

U sakramentalno sklopljenom braku supruzi darivaju jedno drugome kod njihovog intimnog susreta milosti od BOGA, kod jednog neblagoslovljenog braka kaljaju jedno drugo svojim grijehom.

BOG se raduje kada ih ON smije pratiti u njihovom novom životu. BOG i taj bračni par tvore

jedinstvenu cjelinu. Šteta da mnogi bračni parovi to ne znaju i na to ne misle. Kada se samo iz tradicije vjenča u crkvi, a ne iz vjere u sakrament, nedostaje blagoslov.

Mnogi za vrijeme svečanosti misle, kada će to već završiti, da konačno možemo slaviti, jesti, piti, zabavljati se. *Oni zaboravljaju na GOSPODINA.* Tako kao što sam ja nekada radila i GOSPODINA ostavljala na cesti.

Nije mi ni padalo na pamet *pozvati GOSPODINA u svoj novi dom*, u svoj novi život. ON se raduje kada GA pozovemo da bude s nama u svim životnim okolnostima. ON hoće da osjećamo njegovu prisutnost. On je doista GOSPODIN (Gospodar) i već zbog sakramenta ženidbe nazočan, ali ON se raduje *kada GA izričito i iz slobodne volje za to molimo i pozovemo.*

Također i ja GA nakon svoje ženidbe nisam pozvala da dođe sa mnom u naš dom. Ja sam GA ostavila u crkvi, i tada sam svoj medeni tjedan lijepo provela, gotovo nisam na NJEGA ni mislila, dok se nisam vratila svojoj kući, i ON je ostao vani, ostao je žalostan na ulici, i ja GA gotovo nisam ni zapazila i niti pozvala k sebi.

Ali kako bi lijepo bilo za bračne drugove, kada bi bili svjesni NJEGOVE prisutnosti i ne bi napravili istu pogrešku kao ja nekada. Kod sklapanja braka mojih roditelja bilo je najljepše još to, *da je BOG mojem ocu vratio sve milosti koje je on bio izgubio*

po razvratnom životu. BOG je to učinio iz ljubavi prema mojoj majci, njegovoj ženi, koja je kao djeвица ušla u brak.

BOG je stoga ozdravio zaprljalu seksualnost mojega oca i sav hormonalni nered također. Ali budući da je on bio vrlo „muškarački“ – *pravi tzv. muškarčina („Macho“)* – i njegovi prijatelji su ga počeli ponovno trovati i zavađati, kada bi mu rekli da se ne smije dati svezati od svoje žene. Tako su ga vrlo brzo nagovorili da ponovno nastavi s ranijim životom.

Tako je on već 14 dana nakon ženidbe postao nevjeran svojoj ženi, mojoj majci, i dopustio je da ga odvedu u jednu javnu kuću, samo da dokaže svojim prijateljima, da je on još onaj stari, da se ne daje pod noge svojoj ženi.

I znate li što je postalo od pastirskog štapa koji je on primio od GOSPODINA? Đavao ga je odnio. I svi zli nečisti duhovi su se vratili natrag i zalijepili na njega. *Moj otac je od pastira svoje obitelji postao vuk*, koji nije više štutio svoje obitelji, nego je đavlima široko otvorio kućna vrata i tako postao strahota za čitavu kuću.

Moj otac je tamo gore rekao u suzama: „Zahvaljujući svojoj divnoj ženi, tvojoj majci, koja je 38 godina molila za mene i moje obraćenje i vodila uzoran život kao požrtvovna majka, ja sam spašen od pakla.“

Moja majka je 38 godina molila za ovoga mojeg oca, koji je također po krivnji mojega djeda, koji ga je već s 12 godina odveo u jednu kuću prijatelja, da ga učini „muškarčinom“, i koji je tako našao put k tom pokvarenom načinu života i kršenju braka.

I znate li kako je moja majka uvijek molila pred Presvetim? Ona bi govorila:

„GOSPODINE, MOJ BOŽE, ja znam i pouzdajem se da TI nećeš dopustiti da TVOJA službenica umre a da ne doživi obraćenje svoga muža. Ja molim ne samo za svoga muža, nego također vapijem TEBI, da budeš također uz te jadne žene, koje se nalaze u istom zlom stanju. I posebice TE molim za sve one žene koje posizu za moći po gataocima, čarobnjacima, čitačima iz dlana i sličnim magijskim sredstvima i demonskom utjecaju. Sve koji na taj način svoje duše i duše svoje djece prodaju đavlu, umjesto da pred Presvetim – kod Tebe - budu i ovdje mole, da TI se klanjaju. Ja se molim također za njih. Budi uz sve njih i oslobodi ih od veriga Zloga!“

Tako je moja majka molila. I znate li zašto sam ja uvijek svojega oca ljubila i na njega gledala? Jer je moja majka bila veoma dobra žena koja nas nikada – uopće nikada – niti u najmanjem nije navela, da nekoga mrzimo, i pogotovo ne svoga oca, makar joj je on dao svaki razlog za to.

I katkada bi mi rekla moja majka u svojoj predionici, da je imala objavu i da zna, da se nakon svakog teškog grijeha otvori zemlja da bi progutala tu

dušu. Ja sam se često rugala tom izričaju svoje majke i nazivala je naivnom i glupom. Tako bih još često rekla: „Da, znaj da mi je BOG pokazao da se je zemlja otvorila i da je progutala mojega oca.“ Ja bih to rekla nadovezujući na njezine izjave o teškom grijehu.

Ali na drugom svijetu sam postala svjesna da je moja majka imala jednu mističnu viziju. Ona bi mi odgovorila na slijedeći način: „Da, kćeri moja, ja sam vidjela tvojega oca. On je bio svezan od đavla, koji ga je htio odvući u ponor. Ali ti moraš znati, da sam ga ja odmah obuhvatila svojom krunicom i odvukla sve do Presvetoga u našoj crkvi. Bila je to teška borba. Sotona ga je htio svojim verigama povući dolje ai ja sam ga opet vukla prema gore svojom krunicom. I kada sam ga konačno dovela u crkvu, tada sam rekla GOSPODINU: *'Ovdje ga **TEBI** donosim i uzdam se u **TEBE**, da ćeš ga **TI** spasiti.'*“

Osam (8) godine prije svoje smrti, on se je obratio. U dubokom kajanju molio je GOSPODINA BOGA za oprostjenje. I milosrdni BOG mu je oprostio. Ali moj otac nije zadovoljio za vremenitu kaznu za svoje grijeh. On se doista pokajao, ispovjedio i dobio odrješenje. Ali više nije dobio priliku, da izvrši zadovoljštinu. Zbog toga je bio u čistilištu sve do grla u tom smrdljivom blatu, koje sam već opisala.

Mi lako zaboravljamo dati zadovoljštinu za učinjene grijeh. Mi naime vrlo

malo mislimo na to. I također je tako da mi sami vrlo malo možemo ponovno ispraviti nepravdu.

Ali ISUS u Presvetom Sakramentu može nam dati milost da možemo zadovoljiti, da smijemo zadovoljiti. Kada GA posjetimo u Presvetom i klanjamo MU se, često dobivamo taj milosni dar zadovoljštine, ispravljanja posljedica svojih grijeha.

Upravo na drugom svijetu pokazuje nam BOG kakve posljedice naši grijesi imaju za druge. I ON trpi zbog tih posljedica koje su prouzročili naši grijesi drugima često više nego li zbog samoga grijeha. Jer su te posljedice često izravni napad protiv LJUBAVI. A BOG je baš LJUBAV i u sebi.

Euharistija i klanjanje Presvetom Oltarskom Sakramentu je jedini put koji nas izravno vodi u Nebo. Zapamtite to! To je veoma, veoma važno za sve nas!

Kada netko bude nevjeran *svojem bračnom drugu, on postaje nevjeran GOSPODINU BOGU*. On kada obećanje koje je na dan vjenčanja dao BOGU i svojem bračnom drugu. Ako netko unaprijed odluči ne biti vjeran svojem obećanju, radije se ne bi smio vjenčati. *Gospodin nam kaže: „Ako si nevjeran, osuđuješ sam sebe. Ako ne prihvaćaš vjernost, nemoj se ženiti.“*

GOSPODIN kaže: *„Djeco moja, molite Me, da možete biti vjerni svojem bračnom drugu, da možete biti vjerni svojem BOGU.“*

Koliko štete i boli dolazi na jedan brak, jedino zbog nevjere! Ako npr. Muž ide u javnu kuću ili ima odnose sa svojom tajnicom, tada dobiva usprkos prezervativa virus. Tome ne koristi ništa kupanje. Taj virus ne umire i kasnije, kada dođe k svojoj ženi, prenosi on virus i on se ugnijezdi u vagini ili u maternici i kasnije se iz toga razvija rak. Da, rak!

Tko hoće još smatrati da gaženje braka ne ubija? I koliko li žena koje izvrše preljub, tada zbog tjeskobe da se ne otkrije njihovo preljubničko ponašanje, izvrše pobačaj djeteta!?! – One ubijaju nevino dijete, koje ne može govoriti i ne može se braniti. To su neki primjeri o nepreglednim posljedicama grijeha, jednog kratkog časa uživanja.

Preljub ubija na više načina. I tada još imamo bestidnost da se svađamo s BOGOM, da strijelu okrećemo prema NJEMU, da svojem dobrom BOGU podmećemo krivnju zbog nevolja, kada stvari ne idu kako bismo htjeli, kada imamo probleme, kada nas posjete bolesti.

Mi smo koji uzrokuje zlo i privlačimo ga po svojim grijesima. *Iza grijeha uvijek stoji Protivnik (Sotona).* Mi Protivniku otvaramo vrata, kada teško griješimo. I kada nas tada snađe zlo (?bolest), tada BOGU prigovaramo za to.

Jao onome koji nastoji uništiti jedan brak. Kada netko razori jedan brak, on udara protiv jedne hridi i

ta hrid je ISUS. BOG brani brak, nikada u to ne sumnjajte!

Htjela bih vam još reći da morate dobro paziti na onu vrst svekrva (punica) koje se miješaju u brak svoje djece, da bi njihov brak unesrećile, da bi odnos među bračnim drugovima bio poremećen, kada siju nepovjerenje ili se inače prave važnima.

Također ako vi svoju nevjestu ili svoga zeta ne volite, da li s pravom ili ne, ne miješajte se molim vas u njihov međusobni život. *Radije molite za taj brak.* Oboje su već vjenčani i nema tu više što činiti.

Jedino što vi za njih možete učiniti jest moliti se za njih. *Molite za taj brak i šutite.* I tu šutnju, koja vam možda teško pada, prikazujte GOSPODINU. Mnoge žene su same sebe osudile, jer su se miješale u brak svoje djece. *To je težak grijeh.* Kada zapazite da nešto nije u redu, da jedno od njih dvoje griješi protiv svojeg bračnog obećanja, *šutite i molite.*

Molite BOGA za njih, molite BOGA za pomoć. Možete s obojicom razgovarati i moliti ih da spase svoj brak, da trebaju gledati na svoju djecu, da je brak zato tu da se ljubi, da se dariva i da *trajno jedno drugome oprašta.* Mora se boriti za njihov brak. Ali nikada ne na neki način se miješati u njega i još manje *braniti jednu stranu među njima.*

Podmuklost đavla

Tko je vidio film o Kristovoj mucii, „PASIJU“, sjetit će se da je Sotona prikazan *kod bičevanja GOSPODNJEG kao dijete, koje je pogledalo prema ISUSU i nasmijalo MU se.*

Znajte da danas Sotona nije dijete, on je nakaza, producent i uzrok svakog zla, perverzani gad koji mnoge ljude čini robovima po tjelesnom uživanju, po čarobnjaštvu i krivim učenjima, npr. to, da se misli da đavao ne postoji.

Zamislite kako je podao da hoće da bude zanijekan. On nam se predstavlja kao da ga nema, da u miru s nama može činiti što hoće.

Pa i vjernike zavarava na sve moguće načine. On zbunjuje narod na tisuću načina i iskorištava kod svakog pojedinog njegove slabe strane. Tako ima mnogo praktičnih katolika, koji idu na svetu misu ali ujedno i gataocima.

Jer Zli čini da vjeruju da to nije važno i da ćemo ipak doći u Nebo, jer time ne činimo nikome ništa zla. Đavao zavađa, iskorištava i upravlja sve to s jednom izmišljenom prijevarom, *s podlošču.*

Ali vam kažem, ako idete vračarici, svejedno je što tamo radite ili ne radite. Životinja će vam u svakom slučaju udariti pečat, ako se bavite vraćanjem, ili tražite da vam gataju na karte, ako oni zaklinju duhove, bave se pomicanju stola, spiritizmom ili astrologijom – *kod svih tih „hobija“*, koji su danas u velikoj modi, *Sotona vam utiskuje svoj pečat.*

Bila sam prvi put na jednom takvom mjestu s prijateljicom, koja me je uzela sa sobom, za jednu konzultaciju, da bi doznala o budućnosti. I tamo sam bila opečaćena od Životinje. Da, Zli mi je tako udario pečat. I od tog časa počelo je sa mnom zlo, nutarnji nemiri, zbunjenost, noćna mora, tjeskobe, mučenja, strahovi, jeza.

I napadala me je *duboka želja da se ubijem*. Ja nisam nikako mogla shvatiti „razlog“ te želje. Ja sam plakala, osjećala sam se nesretnom i nikada više nisam našla mira. Ja sam se doduše molila, ali sam osjećala da je *GOSPODIN tako daleko od mene*, nikada više nisam osjećala *BOŽJU blizinu*, koju sam kao dijete osjetila. *Uvijek mi je bilo teško moliti*. Jasno, ja sam otvorila vrata Zlome, i on je svom snagom ušao u moj život.

Duše čistilišta

Ipak vratimo se natrag na strašno mjesto, na kojem sam se nalazila, na rubu tog strašnog ponora.

Morate znati da sam ja bila bezbožnica, praktično ateistkinja. Ja više nisam vjerovala u postojanje đavla, i time također niti u postojanje BOGA. Ali ovdje – u tim okolnostima – počela sam kričati:

„Siromašne duše čistilišta, molim vas, izvucite me oдавde, pomozite mi da iziđem. Molim, pomozite mi!“

Kada sam tako zavapila, ispunila me je bol koja grize. Zapazila sam kako milijuni i milijuni ljudi plaču i uzdišu. Najednom sam vidjela kako je ovdje bezbrojno mnoštvo ljudi, mladih, ponajviše mladića, svi u neizrecivim bolovima. Shvatila sam dakle da oni na ovom strašnom mjestu, u toj močvari i glibu, škripaju puni mržnje i boli, i da iz njih izlazi jedno zavijanje i zapomaganje, koje je učinilo da zadržćem i koje neću nikada zaboraviti. Shvaćate li? To je udaljenost od Boga, to je grijeh, to su posljedice grijehâ. Shvaćate li, što je grijeh? Posvemašnje suprotstavljanje BOGU koji je beskrajna Ljubav. Takvo nešto strašno je grijeh, da ima tako nezamislive posljedice. I mi se s njim šalimo. Šale

izričemo o grijehu, o paklu i o đavlima. Pri tome nažalost ne znamo što činimo.

Prošle su već godine, otkako sam to doživjela, ali uvijek, kada na to mislim, moram plakati nad bolima tih mnogih, mnogih ljudi. Bili su to samoubojice, koji su se ubili u času očaja, i sada su bili u tim bolima, u toj potrebi, u tom mučenju; zaokupljeni tim strašnim sjećanjima kad su ih opsjedali i mučili đavoli. Ali najstrašnije u čitavom mučenju je osjećaj odsutnosti BOGA, potpuna odsutnost BOGA, jer se tamo ne osjeća BOG.

I shvatila sam da oni, koji si oduzimlju život, tamo moraju ostati tako dugo, toliko godina koliko su još trebali živjeti na zemlji. Inače su u čistilištu „siromašne duše“ pošteđene od svakog zlog utjecaja; one su već sveci BOŽJI i nemaju ništa više zajedničko s đavlima. Moj BOŽE, tako mnogo jadnih ljudi, većinom mladih, tako mnogo, tako mnogo, koji plaču, koji trpe, neizrecivo trpe. Da su oni znali što ih nakon samoubojstva čeka, sigurno bi na sebe bili preuzeli kaznu zatvora i dr., nego takvo što.

Znate li koju drugu patnju oni trpe uz sve ostalo?

Oni moraju gledati kako njihovi roditelji ili bliži rođaci, koji još žive, zbog njih trpe, trpe sramotu, imaju osjećaje krivnje: da sam ga samo strože odgajao/la, da sam ga kaznio/la, ili: da ga nisam kaznio/la... da sam mu rekao/kla... da sam učinio/la ovo ili ono... Ovi prigovori savjesti su veoma veliki i

teški; oni su pakao na zemlji. Morati promatrati tu patnju svojih rođaka, nanosi im veliku patnju. To je najveća patnja za njih i đavli se vesele i pokazuju im sve te scene: gledaj kako tvoja majka plače. Gledaj, kako trpi tvoj otac, kako su očajni, puni tjeskobe, kako se okrivljuju, kako raspravljaju i jedan drugoga okrivljuju. Pogledaj patnju koju si im nanio. Gledaj kako se oni sada bune protiv BOGA. Gledaj na svoju obitelj – sve je tvoja krivnja!

Te siromašne duše trebaju prije svega da preostali na životu započnu s boljim životom, da oni promjene svoj život, da vrše djela ljubavi, da posjećuju bolesne. I da daju čitati svete mise za pokojne i da tim misama i sami prisustvuju. Te duše time bi dobile vrlo mnogo dobra i utjehe. Duše, koje su u čistilištu, ne mogu više ništa za sebe učiniti. Ništa, gotovo ništa. Ali BOG može nešto učiniti po beskrajnim milostima svete misne žrtve. Mi im trebamo na taj način pomoći.

I ja sam također, puna tjeskobe, sada shvatila da te duše koje su u tom dubokom čistilištu ni meni ne mogu pomoći. I u toj tjeskobi i strašnoj panici počela sam ponovno vikati: „Tko se je ovdje zabunio? Mora biti zabuna! Pogledajte naime, ja sam jedna sveta osoba, jer su me svi u mojem životu nazivali sveticom. Nikada nisam krala i nikada nisam ubila. Nikome nisam nanijela bol. Prije nego sam financijski propala, badava sam liječila zube i često

nisam tražila nikakav novac, kada netko nije mogao platiti. Kupovala sam stvari za siromahe... Što ja sada ovdje činim? Pozivala sam se na svoje „pravo“! Ja, koja sam bila tako dobra, koja bih trebala posve ravno doći u nebo. Što ja ovdje činim? Išla sam svake nedjelje na svetu misu, makar sam se očitovala kao bezbožac i nisam pazila ni na što, što je župnik propovijedao. Nikada nisam propustila svetu misu. Ako sam u čitavom svojem životu propustila 5 puta svetu misu, tada je to mnogo. Što ja dakle ovdje činim? Oslobodite me odavde! Izvedite me odavde!“
(Duše čistilišta, po iskazima svetaca, tek kad pređu u više faze – po ognju ljubavi – mogu misliti i na druge i pomoći im – op. prevodioca).

Nastavila sam kričati i vikati, pokrivena tim gadljivim stvorenjima koja su se priljepila na mene.

„Ja sam rimokatolkinja, ja sam praktična katolkinja, molim vas oslobodite me odavde!“

Vidjela sam svojega oca i svoju majku

Dok je moje tijelo ležalo u dubokoj komi, dok sam ja tako vikala da sam katolkinja, vidjela sam jedno malo svjetlo – i znajte da je samo jedno malo svjetlo u toj nepropusnoj tami nešto najveće, kada doživite tu neopisivu tamu. To je najbolje što vam se može dogoditi u tim okolnostima, to je najveći dar o kojemu se može samo snivati a ne usuđuje se nadati da će se također i

dobiti. Vidim nad tom strašnom, tamnom rupom nekoliko stepenica i pogledam prema gore i tamo, iznad tog strašnog ponora, vidim kako stoji moj otac. On je umro pred 5 godina. Stajao je gotovo na rubu te rupe. On je imao nešto više svjetla nego li ja dolje, i četiri stepenice više vidjela sam svoju majku s mnogo, mnogo više svjetla. Ona je bila kao uronjena u molitvu. Kada sam vidjela njih dvoje, ispunila me tako velika radost, da sam posve izvan sebe počela zvati: „Oče! Majko! Kakve li velike radosti što vas vidim. Molim, izvadite me odavde! Molim vas iz čitavog srca, uzmite me odavde! Uzmite me odavde!“

I kada su oni tada svoj pogled upravili dolje na mene i moj me otac vidio u mojoj bijednoj situaciji, trebali ste vidjeti, tu preveliku bol, koja se mogla očitati s njihovih lica. I gore se to automatski vidi, jer se svakoga prepoznaje sve do u najnutarnjije dijelove. I tako sam ja na njih pogledala i odmah osjetila tu beskrajnu žalost i bol, koju su pretrpjeli moji roditelji, kada su me takvu vidjeli. Moj otac je počeo gorko plakati, držao je ruke pred licem i plakao je dršćućim glasom: „O moja kćeri! O ti moja kćeri!“ A moja majka je molila dalje i tako sam shvatila da me moji roditelji ne mogu odatle izvući. Pri tome je za mene bila još jedna velika bol da sam ja po svojem stanju samo još doprinijela da su oni također tamo, gdje su se nalazili, dodatno trebali nositi moju žalost i moju bol.

Eutanazija i pomoć pri umiranju

Iznova sam započela dakle svom snagom vikati: „Izvucite me odavde! Sve to mora biti zabuna. Tko je odgovoran za tu zabunu? Izvucite me odavde!“ Tog časa, dok sam tako kričala, moje je tijelo bilo na zemlji u dubokoj komi. Bila sam priključena na mnoge aparate. Bila sam u agoniji. Ja sam umirala. Nikakav zrak nije ulazio u moja pluća, moji bubrezi nisu više radili, ja sam još „živjela“ jedino jer sam bila priključena na aparate i jer je moja sestra, koja je također liječnik, inzistirala da me ostave priključenu na aparate. Ona je rekla liječnicima i bolničkim sestrama koji su se brinuli za mene: „Vi niste BOG!“

Jer liječnici su mislili da se više neće isplatiti nastaviti s intenzivnom terapijom. Oni su već razgovarali s mojom rodbinom i pripremali se na to da ću ja umrijeti i da me trebaju pustiti da u miru umrem, jer sam ležala u dubokoj agoniji. Ali moja sestra nije popuštala. Uočavate li ovdje suprotnost? Ja sam u svojem životu uvijek branila eutanaziju, takozvano pravo „da se dostojanstveno umre“.

Moja sestra je jedino stoga mogla ostati uz mene, jer je bila liječnica. Ona je čitavo vrijeme stajala uz mene. I zamislite. U času, kada je moja duša bila na drugoj obali i ja sam vidjela svoje roditelje i svim snagama sam ih dozivala, čula je moja sestra na

ovom svijetu, u svojoj stvarnosti tadašnjeg časa, posve jasno, kako sam ja dozivala svoje – naše - roditelje, puna radosti da su me došli izbaviti... Ali moja sestra je krivo protumačila to dozivanje. Ona je od straha gotovo umrla, kada je osjetila moje zapomaganje, jer je ona to stvarno jasno čula uz moj krevet. Jer ona je protumačila taj krik da ću ja konačno umrijeti i da to želim. I tako je ona uzviknula: „Moja sestra je sada umrla! Ona je izgubila bitku.“

Ispit

I ja sam ponovno počela vikati: „Zar ne razumijete! Izbavite me odavde, jer sam katolkinja! Sve to mora biti nesporazum, zabuna! Tko se je zabunio? Molim, izbavite me odavde!“ I kada sam ja ponovno tako očajno zazivala, čula sam najednom jedan (nebeski) glas, tako sladak i ljubazan glas, jedan nebeski glas. I kada sam ga čula zgrozila se moja duša u radosnom uzbuđenju. Moja duša se ispunila dubokim mirom i nezamislivim osjećajem ljubavi. I svi ti tamni likovi i sva ta gamad, što su bili oko mene, nestali su naglo i zaprepašteno, jer se nisu mogli suprotstaviti toj ljubavi. Oni također ne mogu podnijeti tu ljubav. Oko mene se dakle vraća taj neopisivi mir i zapažam kako taj dražestan glas meni govori: „No, dobro, ako si ti stvarno katolkinja,

možeš li mi reći kako glasi Deset zapovijedi BOŽJIH?“

Kakav težak izazov za mene. Ja sam se morala osramotiti. Ja sam si sama postavila stupicu s mojim krikom i svojom ispovijesti da sam katolkinja. Čitav svijet može čuti sada moje vjerolomstvo, moju krivu vjeroispovijest. Strašna predstava za mene. Možete li si to predstaviti? Ja sam još tek znala da ima deset zapovijedi. Ali to je bilo sve. Poslije toga „tabula rasa“ (prazna ploča). Do bijesa, kako ću se izvući? Što trebam sada učiniti? Samo se ne smijem predati, nekako će već ići!

Ljubi BOGA svoga iznad svega...

Moja majka uvijek mi je govorila o prvoj zapovijedi, o BOŽJOJ LJUBAVI. Konačno imaju njezine riječi također praktičnu vrijednost. Vrijednost za mene. Njezine neprestane opomene i pouke nisu dakle bile uzaludne. Sada je došao čas da se pokažem kao dobra, poslušna kćerkica. Moja majka će se tome veseliti. Pogledajte hoću li se s tim minimalnim znanjem provući a da ne dođe na vidjelo moje ostalo neznanje. Mislila sam sve staviti pod jedan šešir, kako sam uvijek to običavala u svojem dosadašnjem životu. Uvijek sam imala najbolje izgovore (opravdanja) i svugdje sam se mogla „izvući“. Uvijek sam se tako opravdavala i branila da jednostavno

nitko ne bi zapazio što ja sve ne znam i ne mogu. I tako sam i sada pomislila i počela sam jednostavno govoriti: „Prva zapovijed glasi: „Ljubi BOGA svoga nadasve, a svoga bližnjega kao samoga sebe...!“ I već sam čula odgovor: „Vrlo dobro!“ Ali odmah na to kaže taj lijepi glas: „A TI? Jesi li ljubila svoga bližnjega?“ Ja sam odmah na to odgovorila: „Da, da, ja sam ih ljubila; da, stvarno sam ih ljubila; da, da, ja sam ih ljubila!“ I s druge strane čujem: „NE!“ Kratak, kristalno jasan: NE! I poslušajte me, molim, dobro sada! Kada sam čula taj NE, to me je pogodilo poput udarca munje, jer sam udarac munje stvarno doživjela. Bio je to šok, bila sam kao uzeta. Strah je popustio.

I (nebeski) glas je dalje govorio: „Ne, ti nisi ljubila GOSPODINA BOGA iznad svega! I mnogo manje si ljubila svoga bližnjega nego samu sebe! Ti si sama sebi izrezala svoga GOSPODINA BOGA, ti si sebi prilagodila svojega BOGA, koji ti je upravo odgovarao. Ti si u svojem životu dala GOSPODINU BOGU jedno mjesto jedino u časovima, kada si bila u velikoj nevolji. On je bio, tako reći, tvoja SIGURNOSNA PRIBADAČA (POMOĆ U NEVOLJI)! Ti si se pred NJIM bacala na tlo, dok si bila siromašna, dok je tvoja obitelj živjela u posve običnim uvjetima, i kada si željela imati bezuvjetno dobar profesionalni odgoj i položaj u društvu. Da, tada si ti svaki dan molila i tome si posvetila mnogo

vremena. Mnogo sati si vapila GOSPODINU, NJEGA molila i pred NJIM si na koljenima klečala.. Ti si neprestano za to molila i upravljala molitve k nebu da bi te ON izbavio iz tvoje nevolje, da bi ti ON omogućio častan profesionalni odgoj i da te ON učini osobom priznatom u društvu. Kada si bila u potrebama, jednostavno si željela dobiti novac! – Tako i tome slično su bile mnoge tvoje molitve! I to je bio odnos s BOGOM što si ga imala! Tako si se obraćala GOSPODINU BOGU i po svojim predstavljanjima si MU davala jedno mjesto u svojem životu koje si ti htjela!“

I stvarno je bilo tako. Ja sam tako u svojem životu postupala s GOSPODINOM BOGOM. To je žalosna istina, koju ja ne mogu uljepšati niti nijekati. Mogu na to samo reći, da je za mene BOG bio jedna vrsta „BANKOMATA“. Ja bih ubacila „jednu krunicu“ i tada je morao izaći vani iznos novca, novčanica. To je bio moj odnos prema GOSPODINU BOGU.

I to mi je pokazano, i postalo mi je također veoma jasno. Čim je GOSPODIN dopustio da sam stekla dobro profesionalno obrazovanje; čim je ON dopustio da sam „u društvu stekla jedno IME“, da sam ja bila „NETKO“, čim je ON dopustio da sam došla do NOVCA i da sam si mnogo toga mogla priuštiti, GOSPODIN BOG je za mene postao nevažan – ON je postao SPOREDNA STVAR u mojem životu.

Ja sam si počela mnogo o sebi umišljati – UMIŠLJANJE je veoma opasan dio na putu života! Moj EGO-JA razvijao se u giganta! Nisam bila sposobna ni za najmanji čin ljubavi, pa ni zahvalnosti prema GOSPODINU! Biti zahvalna! Nikada i nikad više! Zašto bih to bila! Ja sam sve sama ostvarila! Ja sam učinila da budem „NETKO“. JA sama sam postigla sve o čemu sam sanjala. Bila sam posve slijepa; nisam se više mogla sjetiti svojih vapaja (molitava)! Meni nije bilo moguće reći: „GOSPODINE, zahvaljujem za ovaj novi dan, koji mi TI daruješ! Zahvaljujem TI za svoje zdravlje! Zahvaljujem TI za život i zdravlje svoje djece; zahvaljujem TI da imamo krov nad glavom; pomози također siromašnim ljudima koji su bez krova i nemaju što jesti; ne ostavi ih same; budi uz njih!“ – NIŠTA od svega toga nisam mogla reći. Nisam bila sposobna za to. Nisam na to ni mislila. Posve sam bila okrenuta prema samoj SEBI. I JA sam bila dostatna samoj SEBI. I tako sam bila najnezahvalnije biće koje se može zamisliti. I još uz to što nisam bila sposobna za zahvalnost, obescjenjivala sam GOSPODINA BOGA i izvrgavala sam GA ruglu.

Ezoterija - reinkarnacija

Više nego li u NJEGA vjerovala sam u Merkura, Veneru i druge zvijezde. Nositelji sreće su mi bili važniji od GOSPODINA. Bila sam zaslijepljena astrologijom i tumačenjem zvijezda i svugdje naokolo sam pričala kako su zvijezde utjecale na moj život i pozitivno ga usmjerile. Astrologija je jedna od tih malih pukotina u našem duševnom životu, čemu ne pridajemo nikakvu važnost. I kada zapazimo kako smo uhvaćeni u te trikove, koje imaju svoj izvor također u demonskom, tada je većinom prekasno da se toga oslobodimo. Tada sam započela slijediti svaku modnu struju vremena. Sva naučavanja – makar proizašla iz bolesnih glava – bila su mi zanimljivija nego li Radosna vijest GOSPODINOVA. Sve je bilo „VAŽNIJE“ nego li Sveto pismo i stoljećima stari katolički nauk Crkve. Počela sam stoga vjerovati u to da se jednostavno umre i tada iznova započne s jednim drugim životom. Ponovno rođenje, reinkarnacija je za mene bila dobrodošla nauka da bi ispunila svoj život bez vjere i bez duše. Zahvalnost prema svojem STVORITELJU bila mi je tuđa. Uopće nisam na to mislila. MILOST je bila nešto što sam izbrisala iz svojeg rječnika – ona je postala TUĐA RIJEČ za mene, čije značenje sam posve zaboravila i koju nisam više trebala za moje životno usmjerenje. Uopće nisam bila svjesna da je

GOSPODIN za mene platio veliku cijenu, da sam također i ja otkupljena za cijenu NJEGOVE dragocjene Krvi. Toga svega sam postala svjesna kod tog ispita O DESET ZAPOVIJEDI po riječima i pitanjima tog nebeskog glasa. Sada sam sve to posve jasno vidjela. Sljepoća je kao izbrisana. Pitali su me (ti nebeski glasovi) i željeli znati što znam o DESET ZAPOVIJEDI. I predbacivali su mi da sam priznala da sam si umišljala da častim BOGA; da ljubim BOGA. Udarali su me mojim vlastitim riječima. I što bi to trebalo značiti... da li sam trebala jednostavno biti poslana đavlu, u pakao?

Kada je jednom jedna dobra žena došla k meni u ordinaciju da bi moje prostore pokadila s mješavinom trava, poškopila svojim tekućinama sreće i da bi održala ceremoniju za izgonjenje nesreće, rekla sam joj: „Ja ne vjerujem u takvo zavaravanje. Ali samo vi to obavite; nikada se ne može znati... Ako ne škodi, može samo nečemu koristiti!“

I tako je ona ispunila oblacima dima prostore, mrmljala svoje riječi čaranja i poškopila je svim vodicama, da bi time pomogla sreći i dobrom raspoloženju u mojim prostorima. Tako se pokazalo da je ovo primitivno čaranje i praznovjerje koje se protivi mojoj znanstvenosti imalo veće značenje i utjecaj u mojem životu nego li GOSPODIN i NJEGOVO EVANĐELJE.

Imala sam u svojim prostorima ordinacije, - u jednom uglu, kamo nitko nije mogao pogledati, ni moji pacijenti također to nisu mogli zapaziti – skriven jedan mesnat list biljke „Aloe Vera“ (na španjolskom: „Penca se sáliba“), za koji mi se reklo, da će istjerati zle energije iz prostorije.

Prosudite na kojim stranputicama i krivim putovima sam se nalazila! Ako ste sve to zapazili, vidite kakva je PRAZNINA ispunjala moj život umjesto pravog NAUKA. To je sramota i danas se toga stidim. Ali nažalost takav je stvarno bio moj tadašnji život!

I nastavljali su (ti glasovi) tako analizirati moj život na temelju DESET BOŽJIH zapovijedi. Pri tome su pokazali također posve točno kako sam se ponašala prema svojim bližnjima. Kako često sam ipak očitovala GOSPODINU da GA ljubim i rado imam, prije nego li sam se od NJEGA, svojeg GOSPODINA BOGA okrenula. Prije nego li sam počela lutati po stranputicama ateizma i slijediti kriva učenja, često sam rekla GOSPODINU: „Moj GOSPODINE i moj BOŽE, ja TE ljubim!“

Ja i moj bližnji

Ali istim jezikom, kojim sam GOSPODINA tako hvalila i slavila, istim tim jezikom i istim ustima prigovarala sam svim ljudima i osuđivala ih. Sve i svakoga samo sam kritizirala. Ništa mi nije odgovaralo. Svojim sam prstom pokazivala na čitav svijet i okrivljivala ga, jedino na sebe nisam pokazivala; ja sam bila izuzeta iz svojih prigovaranja! Ja sam bila „sveta Gloria“, „dobra“, „ljubav“ i „lijepa“.

I kako bih se još pri tome nadula, kad bih rekla, da BOGA slavim; a pri tome sam bila zavidna, nepodnošljiva i nisam nikako bila zahvalna!

Svojim roditeljima i svojoj obitelji ni u kojem času nisam odala priznanje ili zahvalnost za sva nastojanja, žrtve i ljubav, što su mi ih svi iskazivali da bih mogla dobiti dobru izobrazbu, da bih napredovala u društvu, da se zalažem.

A k tome dolazi još da, odmah nakon što sam završila svoju izobrazbu, odmah nakon što sam započela svoju karijeru, tada za mene nisu bili važni moji roditelji i moja obitelj. Čak oni, koji su me svim sredstvima podupirali, za mene su postali neka bezvrijedna sporedna stvar. Ja sam došla tako daleko da sam se stidjela svoje majke. Stidjela sam se zbog nje, jer je ona bila iz jednostavnog ambijenta i živjela je u tako bijednim okolnostima.

Ja i moja obitelj

I po tim rezultatima o mojem sebičnom stilu života pokazali su mi (ti nebeski glasovi) još po tom ispitu prema DESET BOŽJIH zapovijedi, kako sam ja zakazala i kao supruga i posve sam se ponašala mimo toga. Daleko udaljena od očekivanja koje BOG povjerava kršćanskim supruzima.

Kakva sam ja bila SUPRUGA? Što je bilo sa mnom? Čitav dan sam trajno samo mrmljala, već od časa kada bih ustala iz kreveta. Moj dragi suprug pozdravio bi me prijateljski riječima: „Dobro jutro!“ A ja bih znala reći: „Kakvo bi to bilo dobro jutro? Pogledaj vani kroz prozor! Ponovno opet kiši!“ Jednostavno sam uvijek nešto prigovarala i kritizirala; bila sam slabe volje. Nitko mi nije mogao udovoljiti. Svugdje sam nalazila neku neispravnost i odmah bih se nad time uzrujala. Ne samo prema svome suprugu, nego također i prema djeci sam se ponašala na taj nepodnošljiv i izazovan način.

Na tom tamošnjem ispitu glasovi su mi također pokazali, da ja nikada nisam imala pravi osjećaj LJUBAVI ili iskrenog suosjećanja prema svojim bližnjima, prema svojoj braći i sestrama, izuzev (svoju) obitelj. I GOSPODIN mi je rekao: „Ti jednostavno nisi mislila na njih!“ I vidjela sam bezbrojne bolesnike i osamljene, i počela sam jadikovati.

„O GOSPODINE, kako li su siromašni, kako napušteni, ti bolesni ljudi. Nitko se za njih ne brine! Udijeli mi milost da idem k njima i da ih posjetim, da ih tješim i otjeram njihovu osamljenost, dok kod njih ostajem. Također i ova mnoga djeca koja više nemaju majke, često tako malene sirote, o GOSPODINE, koliko patnje su oni morali podnijeti već u posve mladim godinama.“

I što sam više gledala i nastavljala taj ispit, tim jasnije sam vidjela u sebi svoje „kamenno srce“. Bilo je za mene kao nakaza, koju sam ja sada najednom morala potvrditi u svojem prijašnjem načinu življenja (prema reinkarnaciji). I sve je bilo tako jasno i jednoznačno da se ni na koji način – kako sam inače bila navikla – nisam mogla izvući iz slučaja. Svedeno na jednu točku, kratko i zbitno rečeno i sažeto: Na tom ispitu prema **DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI** ja sam propala s bombama i granatama. Na temelju svojeg prošlog života nisam imala nikakvog izgleda da ga položim.

To jednostavno neizrecivo strašno! U svojem prošlom životu sam živjela u golemom neredu. Nije bilo više nikakvog reda, kakav je dan stvorenju. Što mi je koristilo da nisam nikoga ubila? Ispričat ću vam još jedan primjer:

Ja sam vrlo često mnogim potrebnim osobama darivala predmete, životne namirnice, odjeću i

mного drugoga. Ali ja to nisam nikada učinila iz čiste ljubavi, nego većinom da steknem priznanje, da pokažem kako sam dobra, da izazovem utisak i da u našem površinskom društvu pokažem lijepu sliku o sebi. Budući da sam bila veoma bogata, htjela sam ljudima pokazati kako sam dobra i velikodušna. Oni su trebali zbog moje velikodušnosti pregristi usne i mene također zbog toga blagoslivljati i diviti mi se. I budući da sam bila tako bogata, htjela sam svojim darovima i svojom velikodušnošću, iskoristiti potrebu i siromaštvo ljudi i još time sebi koristiti. Tako bih na primjer rekla: „Gledaj, dajem ti ovo i ono (što bi mi već došlo pod ruke ili mi je jednostavno pretjecalo), ali ja te za to molim, da budeš tako dobra i idi mjesto mene na večernji susret roditelja u školu moje djece i tamo me zastupaj, jer ja nažalost nemam vremena da idem na te sastanke u školu, gdje se uvijek kontrolira da li su roditelji prisutni.“ I na taj način dijelila bih u čitavoj okolini bezbroj stvari, ali svaki dar je bio s moje strane povezan s nekim uvjetom ili zahtjevom. Ja sam tako imala ljude na uzici. Ja sam njima manipulirala i oni su bili ovisni o meni. A uz to mi se sviđalo izvanredno, kada bih zapazila, da mnoštvo ljudi trči za mnom i da iza mojih leđa dalje pričaju kako sam velikodušna, dobra i sveta. Tako sam u društvu gradila dojmljivu sliku o sebi. Nitko nije znao da je to lažna slika, da ona ne odgovara stvarnosti. I sada je to postalo javno. Kod tog mog ispita sve je došlo na vidjelo. Oni (nebeski glasovi)

su mi rekli: „Jedini BOG kojega si ti častila, bio je novac. Kroz tog idola novca ti si sebe osudila!! Zbog toga tvoga BOGA novca i zlata ti si pala u ponor. I tako si se sama uvijek sve dalje udaljivala od GOSPODINA BOGA.“

To je odgovaralo stvarnosti. Jedno vrijeme smo imali vrlo mnogo novca, ali poslije smo bankrotirali. Dugovi su rasli preko naše glave, imali smo nevjerojatno mnogo dugova. I posve smo ostali bez novaca; više nismo imali ništa...

I kada su mi iznijeli sve to o novcu, jednostavno sam kriknula: „Ali o kakvom novcu govorite; tamo na zemlji sam ostavila čitav dugi niz problema i dugova“... i više ništa nisam mogla reći...

Ne vrijeđaj Ime Božje

Kada su mi iznosili predbacivanja glede druge zapovijedi, vidjela sam sasvim jasno, kako sam još kao dijete na žalostan način naučila da je laž izvrsno sredstvo da izbjegnem kaznama svoje majke, koje su nekad mogle biti veoma stroge i tvrde. I tako sam ja započela hodati svojim putem u društvu s ocem laži, Sotonom. Tako je on postao moj suputnik. Postala sam velika lažljivica. I napredovala sam u tom „umijeću laži“. Postajala sam sve savršenija. I u mjeri, kako su moji grijesi postajali uvijek veći i teži, rasle su i moje laži i postajale su uvijek veće i bestidnije.

Htjela sam izgleda dokazati do kojeg majstorstva mogu narasti u toj disciplini laži. Laži su uvijek postajale teže i narasle su preko moje glave – na isti način kao i svi grijesi.

Vrhunac grijeha laži sam dosegla također kada se radilo o Presvetom i o samom GOSPODINU. Zapazila sam da je moja majka imala veliko strahopoštovanje pred GOSPODINOM BOGOM. Za nju je Ime GOSPODNJE bilo nešto vrijedno poštovanja i veoma sveto. Tada mi je prošlo kroz glavu i promislila sam da je to najbolje oružje za mene. Tako imam nju (svoju majku) uvijek u svojoj ruci. I počela sam da bih dokazala svaku sitnicu i svaku svoju laž kleti se BOGOM.

Uzimala sam Ime BOŽJE lakomisleno i bez razloga u usta. Rekla bi na primjer svojoj majci: „Majko, kunem ti se našim dragim KRISTOM...“; ili: „Majko, kunem ti se Imenom BOGA OCA, tvrdim ti to itd. itd...“ i tako bih po lažima tako učinjenim uvjerljivima izbjegla pravo zasluženu kaznu svoje majke.

Možete li si zamisliti da sam zbog svojih laži, za svoje male svinjarije, za tu gomilu blata, u čemu sam se tako često osjećala dobro kao svinja, zloupotrebljavala Presveto IME BOŽJE i NJEGA također time bacala u blato, jer sam i sama ležala do grla u tom blatu grijeha i u tom ljudskom talogu.

I pogledajte sada, moje drage sestre i braćo, ja sam po svojoj nesreći i po iskustvu smrti, o čemu ja ovdje upravo sada govorim, također naučila i iskusila na vlastitom tijelu da riječi i rečenice, koje izlaze iz naših usta, i koje mi često lakomisleno i nepromišljeno izgovaramo, ne budu jednostavno od vjetra raznesene i da tako reći nestale. Ne, one često ostaju stvarnost koja nas mnogo kasnije zahvati, kao što „BUMERANG“ najednom opet dolazi k nama, ili možda još bolje rečeno, na nas natrag pada.

Možda će vas proći hladni srsi kada vam ispričam slijedeće. Ne samo jednom, nego vrlo često, kada je moja majka bila čvrsta i nije htjela vjerovati, rekla sam joj veoma kratko:

„Majko, neka me udari munja, ako ti lažem. Govorim ti samo čistu istinu!“

I te riječi koje sam često opetovala pale su u zaborav i nitko nije više mislio na njih. Ali sada pogledajte, ja stojim pred vama jedino iz BOŽJEG milosrđa, jer me stvarno udarila munja; ona je praktično prošla kroz mene, praktično me je rascijepila u dva dijela i potpuno me spalila.

Tako su mi dakle pokazali u onostranosti, kako ja, koja sam se tako svečano prikazivala kao katolkinja, nikada nisam držala riječ, kako sam uvijek kršila riječ i kako sam uvijek zloupotrebljavala Presveto Ime

našega GOSPODINA i BOGA svojim nepoštenim ponašanjem.

Bila sam dirnuta time kako je GOSPODIN podnosio sve te strašne i užasne slučajeve i kako se istovremeno sva stvorenja pred NJIM u znak izrazitog klanjanja i štovanja bacaju na zemlju. Vidjela sam Presvetu Djevicu Mariju, Majku Božju, pred nogama GOSPODINA u velikom štovanju i klanjanju. Ona je molila za mene i zaklinjala GA. A ja, velika i zlobna grješnica, bila sam iz svojeg močvarnog blata s NJIM na Ti i ti. Ja, koja sam navodno bila tako dobra i uživala sam tako dobar glas, što sam ga kupila svojim manipulacijama. I tako sam vidjela sebe kako sam se često usprotivila BOGU, kako sam na NJEGA bila ljuta, rugala MU se i također GA proklinjala. Za mene to nije bilo samo posramljujuće, nego nepodnošljivo i bolno, postati svjesna te svoje prošlosti i imati jasan pogled na to.

Svetkuj dan Gospodnji

Kada je – na mojem ispitu prema Deset Zapovijedi – na red došla zapovijed štovanja DANA GOSPODNJEGA i blagdana, bio je to strašan čas. Obuzela me je jedva podnošljiva bol. (Nebeski) Glas mi je rekao sasvim jasno i kratko, da sam ja dnevno do četiri i do pet sati bila zabavljena svojim tijelom, svojom vanjštinom, svojom navodnom ljepotom, a pri tome dnevno nisam ni 10 (deset) minuta

upotrijebila da dokažem GOSPODINU svoju duboku odanost i svoju zahvalnost, ili da MU upravim jednu molitvu. Da, često je bilo tako, da ja, kad bih MU obećala jednu kronicu, većinom sam je izbrbljala na brzinu i u napetosti. Pri tome bi se također dogodilo da bih rekla: „To sada ide opet dobro. Ja mogu zacijelo dobro izmoliti kronicu u propagandnoj-pauzi na svojoj najdražoj TV-seriji.“

I tako su mi pokazali (glasovi) u onostranosti kako sam uvijek bila nezahvalna prema svojem GOSPODINU BOGU; nikada mi nije došlo na pamet da se zahvalim NJEMU, svojem Stvoritelju i OTKUPITELJU. I jasno su mi stavili pred oči, kakve sam sve izgovore iznašala kada se radilo o tome kada iz čiste lijenosti nisam htjela ići na svetu misu.

„Ali, majko, ako je BOG svugdje i posvudašnji, zašto ja moram onda bezuvjetno ići u crkvu da Ga sretnem?“

Jasno, za mene je bilo vrlo jednostavno i lagodno takve izričaje iznijeti i tako govoriti. A Glas je opetovano iznova prigovora da sam svaki dan puštala GOSPODINA BOGA da čeka na mene i kroz čitavo vrijeme ne bih se sjetila NJEGA. Nisam se molila NJEMU i ne bih otišla nedjeljom k NJEMU, da MU zahvalim, da barem u Dan GOSPODNJI da MU očitujem svoju zahvalnost i da MU očitujem

svoju ljubav prema NJEMU. To je jednostavno bilo previše za mene. Bila sam odviše ohola i umišljena.

Ali najgore u tom mojem slučaju je bilo da je taj posjet crkvi bio kao „restoran za moju dušu“. Bez posjeta crkvi propadala je, bolje rečeno izgledjela je moja duša, jer nije primala nikakvu hranu. Ja sam se posvetila jedino svojem tijelu, i da ovo prolazno tijelo gajim i štitim imala sam sve vrijeme svijeta. Postala sam ropkinja svojega tijela. I pri tome sam previdjela posve jedan maleni, ali bitni detalj.

Ja sam također imala dušu za koju se jednostavno nisam brinula. Ona je bila „prava sirota“. Nikada je nisam hranila BOŽJOM RIJEČI. Jer i za to sam imala klimavu ispriku u svojem rječniku, kada bih glasno iznosila da onaj koji redovito čita Bibliju, kroz kraće ili duže vrijeme poludi.

I sa sakramentima nisam ništa imala. Kako bih mogla jednom takvom „starom, okamenjenom momku“ (*tj. svećeniku – op. prev.*) koji je bio gori i grješniji od mene, priznati svoje grijehe? Jer mi je veoma dobro došlo da zbog svojih svinjarija ne idem na ispovijed. Veliki lažac i smutljivac (to je doslovno značenje riječi „diabolos“), naime đavao, držao me je daleko od ispovijedi i sakramenata. I tako je Sotona uspio da spriječi moje ozdravljenje i čišćenje moje duše. Naime, događalo se, da bi đavao svaki put kad bih sagriješila, na bijelu haljinu moje duše udario pečat, crni znak svojeg kraljevstva tame.

Moji grijesi nisu dakle bili bez posljedica. Oni nisu bili bez cijene i zabadava, nego su imali teške posljedice za zdravlje moje duše. Nikada – osim pri svojoj prvoj pričesti – nisam načinila dobru ispovijed. I od tada nisam više išla na ispovijed. I nerijetko sam susretala također svećenike prilagođene vremenu, koji su mi odobravali moj stav prema (očitovanju grijeha u) ispovijedi, - i govorili su da taj sakrament više ne odgovara našem modernom vremenu i modernom čovjeku. I tako je također došlo da sam svaki put kada sam išla na svetu pričest nedostojno primala **GOSPODINA ISUSA KRISTA** u Presvetom oltarskom sakramentu.

I moja psovka (vrijeđanje Boga) je išla tako daleko da sam ponosno i svjesno svugdje govorila:

„Što bi to bilo Presveto? Kako bi to bilo moguće da je Svemogući, Živi BOG prisutan u jednom komadiću kruha, u Hostiji? Ti svećenici bi trebali radije Hostiji dodati nešto slatkog da bude barem ukusna a ne tako neukusna.“

Tako daleko je izvan kontrole stigao moj život i toliko sam napustila red stvorenoga, da sam postala sposobna izricati takve uvrede na Boga. I tako sam dostigla najdublju točku, razgradnju i uništenje svojeg odnosa s BOGOM, svojim Stvoriteljem.

Nikada nisam pružila svojoj duši nešto što je istinski izgrađuje, što je hrani.

I danas ima svaka majka i svaki otac istu odgovornost ako on ili ona ili oboje svoje dijete ne dadu krstiti. Sakramenat krštenja je „majčinsko mlijeko za dušu“. Često se dandanas kaže:

„Da, dijete mora samo odlučiti, kada odraste, hoće li se krstiti ili ne.“

Ne krstiti dijete je isto, kao da mu se ne bi pružilo nikakvu hranu za tijelo s obrazloženjem:

„Da, ono treba kasnije samo odlučiti što će jesti i piti!“

Naša je odgovornost pred GOSPODINOM BOGOM dati duši djeteta pravu hranu. A bez sakramenata mi smo bez hrane za svoju dušu. I tada jednostavno duša izgladni.

Sakramenat svetoga reda

I da bih svemu tome stavila krunu, nisam ništa drugo radila nego sam kritizirala svećenike i ocrnjivati ih. Trebali biste doživjeti kako mi je teško pala na glavu ta točka na mojem ispitu u onostranosti. Ovaj grijeh mi je GOSPODIN vrlo teško uračunao. U mojoj je obitelji uvijek bio običaj zlo govoriti o svećenicima. Otkako se mogu sjećati, dakle otkako sam bila posve malena, kod nas u kući se zlo govorilo o svećenicima.

Počevši od mojega oca svi su govorili da su ti tipovi ženskari, da idu za svakom suknom i da svi skupa imaju više novca i bogatstva nego mi obični ljudi. I sva

ta klevetanja ponavljali smo mi djeca od djetinjstva. I na to mi je rekao GOSPODIN žalosnim ali strogim glasom: „Što si mislila, tko si ti, da tako radiš, kao da si GOSPODIN BOG, i izričeš sud nad mojim pomazanicima, i pri tome ih klevećeš i izruguješ?“

I ON je nastavio: „Oni su ljudi od tijela i krvi. I što se tiče svetosti jednog svećenika, ona je podržavana prije svega također po zajednici vjernika, po vjernicima župe. Zajednica nosi BOGU POSVEĆENE po svojim molitvama, po vrednovanju i poštovanju, koje im daje, po podržavanju koje im ljudi pružaju.

I ako svećenik sagriješi, tada ga ne trebate pitati za razlog i okrivljivati, nego radije krivnju tražiti u zajednici, koja im je zanijekala štovanje, vrednovanje, podršku i molitvu ili im nije u dovoljnoj mjeri pomagala.“

I GOSPODIN mi je tada pokazao kako bi svaki put, kada sam kritizirala i vrijeđala nekog svećenika, đavli na mene skočili i meni se priljubili. I po tome sam vidjela kako sam veliki grijeh učinila kada bih nekog BOGU POSVEĆENOG pokazala kao homoseksualca i ožigosala, i ta novost bi kao brza paljba prošla kroz svu zajednicu vjernika. Ne možete zamisliti kako sam velike, beskrajne štete time nanijela.

Poštuj oca i majku

Došli smo do četvrte zapovijedi: Poštuj oca i majku!

I GOSPODIN mi je pokazao također i na ovom području kako sam za vrijeme svojega života bila nezahvalna prema svojim roditeljima. Kako često i kako grubo sam ih vrijeđala i proklinjala. Predbacivala sam im što mi nisu mogli ponuditi sve ono što su moje prijateljice dobivale. I jasno mi je postalo kakva sam bila kćerka koja ništa nije znala cijeniti i kako je sve što su mi moji roditelji s mnogo žrtve i uz velike napore nudili, jednostavno bilo bez ikakve vrijednosti.

Dapače ja sam u svojoj srdžbi prema roditeljima došla dotle da sam jednostavno držala da ta žena ne može biti moja majka, jer mi je jednostavno izgledala odviše primitivna i premalena, da bi bila moja majka.

Tako mi je bilo užasno vidjeti pred sobom taj rezultat. Naime, jednu ženu bez BOGA i kako je ta žena bez BOGA sve rušila i negativno utjecala na sve što je došlo u njezinu blizinu; ali je najgroznije od svega je bilo da sam si pri tome umišljala da sam nešto posebno, nadasve da sam dobra i sveta.

GOSPODIN BOG mi je također razjasnio kako sam ja mogla umišljati da se u toj četvrtoj zapovijedi sigurno ništa ne trebam bojati. Ja sam naime samo

zato bila sigurna da ću taj teret lako nositi lijevom rukom, jer sam ja posljednjih godina njihova života financirala liječnike i lijekove koje su moji roditelji trebali, kada su bili bolesni. Samo zbog te posve jednostavne povijesti umislila sam si da sam tu četvrtu (4.) zapovijed izvršila više nego li je dostatno. To je odgovaralo mojoj životnoj filozofiji po kojoj sam sva svoja djela mjerila i sređivala samo po principu novca. Tako je to bilo također i s mojim roditeljima. Pomoću svojeg novca učinila sam da se prilagode meni i s njima sam manipulirala.

Moje bogatstvo mene je pred njima, - mojom majkom i mojim ocem iz jednostavnih životnih uvjeta, - uzdiglo među neku vrst božanstva, koje su oni zaslijepljeni mojim novcem doista štovali. I to mi je dopustilo, po društvenoj situaciji prožetoj mamonom, da gazim po svojim roditeljima svojom grubom samovoljom. Ne možete si zamisliti kako su me mučile i do kostiju boljele te jasne spoznaje o svojem ranijem životu, koje sam smjela dobiti po BOŽJOJ milosti. Morala sam gledati kako moj otac ispunjen velikom žalošću i plače i jauče nada mnom i mojim ponašanjem, jer je on usprkos svojih slabosti bio dobar otac.

On me je naučio da budem radišna i marljiva i da vodim častan život. Jer jedino onaj koji dobro radi i dokaže se svojim zanimanjem, također će napredovati i nešto ostvariti. Ali mu je nažalost uza

sve njegovo nastojanje da me odgoji, promakao „maleni detalj“, koji je ipak nešto posve bitno, naime, da ja također imam i dušu, koja je gladovala, i da je on trebao kao uzor koji je imao poslanje za svoju kćerku, preda mnom živjeti Radosnu vijest i vjeru. I u tom pogledu on je posve zatajio i uopće nije vidio kako čitav moj život na temelju pomanjkanja tog „malog detalja“, ide niz vodu, i kako ja uvijek sve dublje tonem u blato.

Boljelo me je kada sam vidjela kakav ženskar je bio moj otac. On se osjećao sretnim i vrlo dobro kada je mogao pričati mojoj majci i svim ljudima i time se hvaliti, kakav je „muškarčina“ („macho“) bio (*„Macho“ je južnoamerički izraz za muškarčinu, kućnog tiranina i tome slično – op. prev.*), jer je u isto vrijeme imao mnoge žene i mogao ih je držati u redu i zadovoljiti. Osim toga moj otac je prekomjerno pio i pušio. Na sve te slabosti i krive navike moj otac je još bio ponosan i time se dičio; on je naime bio krivog mišljenja da to nisu nikakve mane, nego naprotiv kreposti, koje su ga činile nečim posebnim.

Tako sam ja još u mladim godinama doživjela kako moja majka često kući sjedi i gorko plače, dok se moj otac ponovno dičio drugim ženama i pustolovinama koje je s njima imao. I što sam češće to doživljavala, tim veća je bila moja ljutnja, bijes i resentment, koji bi me uhvatili. I sada vidim tijekom svojeg ranijeg života i najednom shvaćam kako me ti

nenadvaladani osjećaji i resentimenti polako guraju u „duhovnu smrt“, a moju dušu vode u izumiranje. Uхватила me je strašna srdžba, kada sam morala vidjeti, kako moj otac najprostačkije ponizuje moju majku na oči svega svijeta. I počinjem se braniti protiv toga, tome prigovaram i nagovaram svoju majku i pokušavam na nju utjecati. Ja joj govorim na primjer ovako:

„Nikada neću biti kao ti, neću nikada dopustiti da tako prema meni postupa jedan muškarac. Mi žene nemamo nikakvu vrijednost u našem društvu i zato smo tako ponižavane, jer ima žena koje su kao ti i dopuštaju da im se svašta čini. Ima žena, koje se bezvoljno podlažu samovolji „machos-a“ (muškarčine) koje više nemaju nikakvo dostojanstvo niti kakav ponos, nego su samo poništene osobe. Žene koje dopuštaju umišljenim muškarcima da po njima gaze i s njima postupaju kao s posljednjim blatom.“

A svojem ocu sam rekla, kada sam bila nešto starija:

„Nikada, vjeruj mi i zapamti dobro, moj oče, nikada neću dopustiti, da tako postupa sa mnom i ponizuje me jedan muškarac, kako ti uvijek iznova postupaš s mojom majkom. Ako dođe tako daleko da je muž meni nevjeran i mene vara, ja ću mu se

osvetiti i u jarku na njega gaziti. Sa mnom ne, moj dragi oče!“

Na to me je moj otac izlemao na mrtvo i vičući mi rekao: „Što si ti umišljaš? Što misliš, tko si ti, da tako sa mnom govoriš?“ Vi uopće ne možete zamisliti kako je ljutit „macho“ bio moj otac. A ja nisam mogla šutjeti i odgovorila sam: „Makar me ti tukao pa čak i ubio, kunem ti se, da takvo što neću dopustiti. Ako netko tako daleko dođe, da se s njim vjenčam i tada saznam da je moj muž meni nevjeran, tada ću mu se na strašan način osvetiti, da vi muškarci shvatite, što čini jedna žena kada muž s njom postupa kao s posljednjim blatom, nju ponizuje i nju gazi kao mokru krp.“

Na taj način izjedali su me svi ti resentimenti, ta ljutnja i bijes čitavo vrijeme i zalijevali su moje misli i moj mozak. Ja sama sam zatrovala svoj duh i svoj karakter. Kada sam bila samostalna i odrasla, - i naravno kada sam imala dovoljno novca, - počela sam uvijek ponovno utjecati na svoju majku, i rekla bih joj: „Znaš li što, majko? Odišli se od oca, rastavi se od njega!“ Ja sam se tako ponašala, makar sam svoga oca veoma štovala i voljela. Usprkos tome ja sam uvijek iznova nagovarala majku i rekla joj:

„Ne može biti da ti možeš podnijeti jednog tipa kao što je moj otac! Budi svjesna svojeg dostojanstva žene! Osvoji ponovno svoju čast i pokaži ju, da si ti

nešto vrijedno, posebno, a ne komad krpe, kojom si on može očistiti (cipele)!”

Ove i slične fraze uvijek sam ponavljala pred svojom majkom. Možete li to zamisliti? Ja se trudim da rastavim svoje roditelje jedno od drugoga, da ih pokrenem na rastavu braka. Ali većinom bi moja majka meni na to rekla:

„Ne, moja draga kćeri, ja se neću nikada rastaviti. Ti ne smiješ vjerovati, da je to ponašanje tvojega oca za mene tako ponižavajuće i bolno. Ja mnogo trpim zbog toga – kako si sigurno možeš predstaviti. Ali ja prinosim tu žrtvu i izdržavam, jer ste tu vi – moje sedmero djece. Vas ima sedmero (7) djece a ja sam jedina. Onda je bolje da samo jedan pod time trpi, a ne da sedmero osoba mora tu bol podnositi. I na koncu tvoj otac je ipak dobar otac i ne mogu prihvatiti srcem da jednostavno pobjegnem i da dopustim da uzrastete bez oca. Uz to te pitam: Ako se odijelim od oca, tko će još moliti da se on obrati i da se tako spasi njegova duša. Bol i poniženje koje mi tvoj otac nanosi, ja sjedinjujem s neizrecivim bolima našega GOSPODINA ISUSA KRISTA na Križu. Svaki dan kažem našem GOSPODINU BOGU: 'To, što trpim i podnosim, nije gotovo ništa u poredbi s bolima koje si Ti na Križu za nas podnio. Da bi moje patnje dobile vrijednost, molim Te za dopuštenje, da se povežem i sjedinim s tvojim patnjama, da tako i moje malene patnje dobiju moć da od Tebe dobiju

milost da se moj muž i moja djeca obrate i tako budu spašeni od vječne osude!“

Meni to sve nije bilo shvatljivo i ja sam nad tolikom ludošću samo tresla glavom. To je jednostavno bilo previsoko za mene. Te misli su bile posve tuđe meni i mojem načinu življenja i mišljenja; bile su posve oprečne i stoga nisam imala nikakva pristupa tim izričajima svoje majke. A znajte također i to, ne samo da nisam imala nikakvo razumijevanje za te izričaje svoje majke, nego su me još više izazivali i poticali na srdžbu.

To je vodilo tome da se moj život posve promijenio, jer sam ja postala upravo buntovna. Taj bunt se najprije pokazao u tome da sam se zalagala za prava ženâ i žensku emancipaciju – i to ne samo kao redovita članica – ne, ja sam se borila na prvim linijama u borbi za ženska prava. Počela sam braniti pobačaj, pravo žene da sama raspolaže svojim trbuhom; neovisnost žene i pravo da živi pojedinačno ili u slobodnom partnerstvu – s takozvanim partnerima-na određeno vrijeme; propagirati rastavu kao dobrodošlo rješenje bračnih problema.

Posebno sam branila također „Zakon taliona“ (Ley de Talion = [latinski: lex talionis] pravni aksiom „vratiti jednako s jednakim“ – „oko za oko, zub za zub“). To znači: Davala sam ženama uvijek „dobar“ savjet, jednostavno vratiti jednako s jednakim, i tako

onom mužu koji je bio nevjeran, također se osvetiti s jednom nevjerom – po mogućnosti s njegovim najboljim prijateljem. Makar nisam osobno nikad bila tjelesno nevjerna svome mužu, tako sam nanijela svojim zlim savjetima velike štete velikom broju ljudi. Nažalost!

Ne ubij - pobačaj

Kada smo u mojoj „Knjizi života“ došli do PETE zapovijedi BOŽJE – „Ne ubij“ -, mislila sam: Konačno, tu nemam što sebi predbaciti, jer nisam nikoga ubila i nikoga smaknula. I na svoje veliko zaprepaštenje GOSPODIN BOG mi je otkrio posve drugo. ON mi je pokazao sasvim jasno da sam ja bila grozna ubojica. I ubojstva u koja sam bila zapletena pripadala su osim toga takvim ubojstvima, koja su u očima GOSPODINA među najgorima, naime pobačaji „nerođene djece“.

Pripazite sada dobro! Moć i utjecaj koje sam svojim NOVCEM stekla, zaveli su me na to i doveli da financiram ne samo jedno, nego više – da ne kažem mnoge – pobačaje. Moj novac je učinio mogućim te pobačaje. Jer sam ja uvijek govorila: „Žena ima pravo odlučiti kada će ostati noseća i kada ne. Njezin trbuh pripada njoj samoj!“

I pogledajte sada! U mojoj „Knjizi života“ stajalo je crno na bijelom, - i to je bila teška bol za mene, ovdje to vidjeti i konačno to shvatiti, u kakav gnusan zločin sam po svom novcu bila upletena. Ali to je neizbrisivo stajalo u mojoj „Knjizi života“. Jednu djevojku koja je imala tek 14 godina, ja sam nagovorila da izvrši pobačaj. Ja sam bila njezina učiteljica u profesiji. Kada netko nosi u sebi otrov, tada u njegovoj okolini ne ostaje ništa zdravo. Na sve, koji dolaze u dodir s tim čovjekom, on negativno utječe; oni dolaze u dodir s otrovom i postaju i sami zatrovani i otrovni. Daljnje još posve mlade djevojke, tri moje nećakinje i zaručnica jednog mojeg nećaka su izvršile pobačaj. One su to bez daljnjega k meni došle, jer sam ja s velikim novcem sve rješavala – i bila sam tako „dobra“. Ja sam bila dobra tetka, koja je uvijek sve pozivala, dobra tetka koja im je pričala o novinama iz svijeta mode i koja im je uvijek također predstavljala najnoviju modu i često također kupovala. Ja sam bila ona koja sam savjetovala tim mladim bićima kako se učiniti privlačnijima, kako se mogu uspeti u društvo „Glamoura“ i kako mogu svoje mlado tijelo pokazati drugima što je više moguće sexy i izazovnim.

I zamislite! Moja sestra mi je poslala i povjerila svoju djecu u punom povjerenju. I kako sam ih ja pokvarila i prostituirala. Da, ja sam ta mlada bića, još napola djeca, dovela do prostitucije. I to je bio daljnji zločin koji vapije u nebo i strašan grijeh, koji stoji na

listi najodvratnijih prijestupa pred GOSPODINOM, odmah nakon pobačaja. Jer sam tim mladim djevojkama rekla slijedeće:

„Moje drage djevojke, ne budite lude! Makar vam vaše majke tako mnogo govore o vrijednosti djevičanstva, stidljivosti i čistoće, to treba povezati s onim što su njihovi roditelji živjeli u prošlosti. A njihov svijet nije sadašnji svijet; one su zarobljene prošlošću; one su propustile živjeti slobodan i moderni život. Vi morate imati razumijevanja za to. Ali vi same trebate se priključiti modernom životu, uživati slobodu koju smo mi žene izborile i ostvariti se posve kao žene – dakle poslušajte ih, imajte razumijevanja za njih, jer one ne mogu drugačije, ali nemojte radi toga pokvariti svoj mladi život. Vaše majke s vama govore o BIBLIJI, koja je već 2000 godina stara. One nisu više „up-to-date“ (posuvremenjene).

I župnici su odbacili moderno i ne žele ići s vremenom. Oni propovijedaju samo ono što im Papa kaže, a Papa nije više prilagođen vremenu; ovaj Papa je izvan mode. A svaki moderni čovjek, koji još njega sluša, glup je i sam je kriv ako svoj život ne može pravo uživati.“

Pogledajte otrov koji sam bacila u ta mlada, nevina djevojačka srca. To je jednostavno nezamislivo **MONSTRUOZNO!**

I te mlade djevojke sam također naučila kako najbolje mogu uživati u svojem tijelu i u seksu. Pri tome sam ih upozorila na to kako je važno čuvati se (začeca). Iznijela sam im sve meni poznate metode. Ja sam ih pod naslovom „Savršena, samostalna žena“ informirala o svim rizicima i o čuvanju od začeca kod spolnog odnosa. I jednog dana dolazi jedna od tih djevojaka, naime ljubavnica mojeg nećaka, - koja je imala tek 14 godina – meni u ordinaciju (i ono što vam ovdje iznosim vidjela sam osobno uneseno u „Knjigu mojeg života“), - došla je dakle k meni u ordinaciju i ispričala mi je u gorkim suzama: „Gloria, ja sam ipak tako mlada, praktično sam i sama dijete, pa ipak sam već noseća.“ Na to sam odgovorila: „Ali ti, glupačo! Nisam li vam iznijela kako se čuva!!!“ Ona je na to rekla uvijek i dalje plačući: „Da, ali to nije pravo funkcioniralo.“ I po uvidu u moju „Knjigu života“ vidjela sam da mi je GOSPODIN poslao to mlado stvorenje, da je sačuvam od jedne gluposti. On je htio da je sačuvam da ne padne u ponor, da je od toga odvratim da pobaci svoje djetesce.

Jer pobačaj veže težak lanac oko našeg vrata, koji nas pritišće do zemlje i koji mi tada jedva možemo za sobom vući. On uzrokuje bol, koja nikad ne prestaje u našem životu.. To je besmislena svijest da smo ubili, dakle da smo ubojice.

I pri tome je najgore da nismo ubili bilo koga nego svoje vlastito meso i krv, svoje vlastito dijete.

I najgore u slučaju ove djevojke je bilo da sam joj, umjesto da sam je odgovorila od toga i govorila joj o GOSPODINU BOGU, ja sam joj dala novčanik u ruke, da može izvršiti pobačaj. I da bih smirila svoju savjest (- ne znam može li se to još nazvati savjest, što sam tada učinila -), dala sam joj toliko novca, da može ići u najpoznatiju kliniku za pobačaj, da ne bi poslije toga imala bilo kakvih smetnji. I kao u ovoj zgodi financirala sam još neke – da ne kažem mnoge – pobačaje.

To je tako strašno kada na to sada mislim. Svaki put kada se tako proljeva krv jednog djeteta, za Sotonu je kao velika žrtva paljenica, to je svečana gozba za đavla. On trlja ruke i pleše od veselja. A našega GOSPODINA ISUSA KRISTA boli kao kod NJEGOVE smrti na Križu i pod tim bolovima drhti on i trpi veoma mnogo svaki put kada nerođeno, nevino dijete biva na smrt ubijeno.

U „Knjizi života“ mogla sam naime također vidjeti kako nastaje život. Vidjela sam kako se naša duša tog časa stvara, u času kada sjemena stanica susretne jajnu stanicu. Tada bljesne predivna iskra, koja isijava svjetlo, koja ima izvor u svjetlosnom suncu BOGA OCA. I trbuh žene koja postaje majkom bude obasjan zrakama te nove duše u času, kada njezina jajna stanica bude oplođena. A kada dođe do pobačaja, tada kriči i jauče ta duša od velike boli, makar još nisu oblikovane ni oči niti ostali udovi. I

čitava zajednica svetih, čitav onostrani svijet čuje te krikove i to jaukanje, kada jedna nova, s pomoću BOŽJOM stvorena duša, bude ubijena. Čitav nebeski svod trese se pod tim krikom i čuje ga se od jednog kraja do drugoga, glasno i jasno kao jeka u brdima. U paklu se također čuju glasni krikovi, ali tamo su to krikovi radosti, koje svi đavli izbacuju za slavljenje tog dana i pri tome izvode ples veselja.

I neposredno poslije toga otvaraju se u paklu neki pečati i izlaze vani grozne nakaze, koje bivaju puštene na zemlju da bi iznova napastovali čitavo ljudstvo i zavodili na stanputice. I posljedica je toga da su ljudi uvijek sve više zarobljeni od Sotone, uvijek sve više padaju u grješna uživanja, uvijek nadolaze nove ovisnosti, i događaju se sva ta teška i grozna zlodjela o kojima dnevno u vijestima slušamo i gledamo ih, i za koje mi svaki put mislimo da ne može doći nešto gore, da bismo slijedećeg dana po novim zlodjelima vidjeli da je ipak moguć veći rast (u zlodjelima).

Imate li uopće predodžbu koliko beba bude dnevno ubijeno na čitavom svijetu? Nije nam više moguće predstaviti veličinu tog strašnog zločina. Mi gazimo u krvi te nevine djece i to gotovo ni ne zapažamo. To je za nas normalno i spada već u svakidašnjicu. Ako se netko diže protiv pobačaja obilježava se kao fanatik i konzervativac, staromodan i donekle lud. I to je jedan od velikih pobjeda

paklenog kneza, Sotone. Što će biti s našim svijetom, ako je cijena nevine krvi svakog pojedinog nerođenog djeteta tolika da jedan novi đavao bude pušten slobodno na zemlju. Uskoro će na našem svijetu postati tama od brojnih đavola koji budu pušteni.

I tada sam vidjela kako sam uronjena u tu krv nevine djece i njom oblivena. I posve suprotno procesu pranja na našem svijetu, moja bijela duša je postala po tom pranju u krvi sve tamnija i neuglednija, dok nije postala posve crna. I nakon te povijesti s pobačajima uopće nisam više apsolutno imala osjećaj za grijeh. Za mene jednostavno više nije postojao grijeh. Sve je bilo dopušteno i moje ponašanje mi je pri tome dobro došlo. Ja sam pomagala ljudima. Nisam jedino bila svjesna da sam tim ljudima pomagala na sigurnom putu u pakao.

I na površinu je došlo još nešto drugo, što nikako nisam zapazila niti mi je došlo na pamet, jer sam ja sama bila na platnom popisu đavla. Pokazane su mi sve bebe, koje sam ja sama ubila, koje sam ja sama pobacila. I upravo tako, kao što vi sada, - nisam u prvi čas znala, kako, kada i gdje! I pokazano mi je odmah i to sam tada imala posve jasno pred očima. Rekla sam vam još na početku da sam ja sama kao metodu zaštite za planiranje obitelji (protiv začeca) izabrala spiralu i dala je u mene postaviti. I uz bolno čuđenje morala sam sada vidjeti u „Knjizi života“

koliko je mojih jajnih stanica bilo oplodeno i bile su u stanju da narastu u male bebe. Vidjela sam mnoge svjetlosne iskre koje bi se zapalile kod stvaranja njihovih duša. A čula sam krikove tih duša kako su bile istrgnute iz ruke BOGA OCA.

I najednom sam shvatila razlog zašto sam uvijek bila tako slabe volje, ogorčena i neraspoložena. Bila sam slabe volje, često sam bila nedostupna, neobuzdana i mrzovoljasta prema svojim bližnjima, prema svojoj obitelji. Čitav dan sam bila frustrirana, ništa me nije moglo zadovoljiti. Često bi me napale strašne depresije. I kao da su mi tada pale ljuske s očiju:

„Jednostavno i posve jasno – ja sam se pretvorila u stroj za ubijanje beba!“

I sve to je učinilo da uvijek dublje tonem u blato grijeha. Kako sam se mogla na početku tog cjelovitog pregleda svojega života umisliti i ponosno izjaviti da nisam nikoga ubila? I kako sam mogla nekog drugog, koji je meni izgledao predebeo ili mi bio nesimpatičan, odbaciti na stranu, prezirati, dapače grubo s njim postupati i jednostavno odbaciti? Kako sam se mogla tako oholo ponašati, a bila sam posve obična ubojica?

Također mi je bilo pokazano da se ljude može ubiti ne samo pucnjem iz pištolja. Ne, često je dostatno, kada ga se bez razloga mrzi, kada mu se zlo želi ili čini, kada nekoga izjeda zavist protiv te osobe.

I već time se može nekoga ubiti. Ubojstvo u obitelji ili u nekom selu počinja se vrlo često po tim radnjama koje mi često smatramo samo neopasnima, makar zlima.

Ne sagriješi bludno

Sada, kod ŠESTE ZAPOVIJEDI – „Ne sagriješi bludno“ – rekla sam samoj sebi: „Evo, konačno – barem u ovoj zapovijedi ne možete mi predbaciti ikakve prekršaje. Ne možete mi predbaciti ikakvog ljubavnika, jer sam čitav život samo sa svojim mužem intimno živjela – i to je bio moj prvi i posljednji, naime moj suprug.“

Najednom mi je pokazano da sam svaki put kada sam svoje razgolićene grudi pokazivala i moje tijelo sa seksi-bikinijem izlagala pogledu, te strane ljude na to navodila, da me požele, da pri tome imaju zle slike i da time sagriješe. I na taj posve jednostavan način sam – tako usput - pala u preljub.

Ali također sa svojim načinom što sam uvijek druge žene savjetovala da trebaju biti nevjerne svojim muževima, kada bih im rekla:

„Ne budite glupe, tajno im naplatite, ne praštajte im, nego se rastavite i čim prije se rastavite!“ - Jedino

tim riječima i tim zlim savjetima sudjelovala sam u gnjusnom preljubu.

I tako sam ja pri tome pregledu svojega života također jasno spoznala da su takozvani grijesi „tjelesnog uživanja“ gnjusni. Oni izravno vode u prokletstvo i treba ih posve odbaciti, pa makar ih mnogi ljudi dandanas smatraju normalnim i kažu da se to smije činiti i da je to u redu; da ovo i ono iskustvo trebamo sami iskusiti; da se mora iskušati da bi se vidjelo da li se pri tome osjeća uživanje ili se dolazi do posebnog uspona. Mnogi se čak ne sustežu to usporediti sa životinjama kao dokaz za svoje ponašanje i kažu: „Ponašajmo se tako neobuzdano kao divlje životinje!“ Također se često donosi i argument za homoseksualnost da je ona posve naravna i da je Bog odobrava, jer je već dokazano da kod životinja ima homoseksualnih parenja. Da, ne zapažamo li da pri tome sebi za uzor uzimamo životinje? A to je isto kao i dušu odbaciti. Ono što nas obilježava kao BOŽJU sliku – naime od NJEGA u svakom čovjeku stvorenu neumrlu dušu – bacamo time pred pse.

Nažalost, ja sam se u svojem životu otrgnula od BOŽJE ruke. Morala sam sa žalošću utvrditi da grijeh nije samo izvršen čin, nego također da mogu teško grijesiti i u najskrivenijim mislima i u svojoj duši. (Kaže se također u priznanju grijeha“ „u mislima, riječima i djelima“).

Za mene je također bilo bolno morati spoznati da svi ti učinjeni grijesi imaju posljedice i još kroz dugo vrijeme dalje djeluju. Grijeh preljuba – bolje rečeno grijesi preljubâ – mojega oca njegovoj je djeci nanio mnogo štete i gušio njihove duše. Ja sam time postala prezirateljicom svih muškaraca, i moja braća su postala pravi otisci, prave kopije svojega oca, koji svugdje na veliko govore da su pravi „machos“ (muškarčine), pravi ženskari i veliki pijandure. I time se oni još ponose. Govore o tom ponosno pred svim svijetom. Oni nisu nimalo svjesni kako teško škode također svojoj vlastitoj djeci.

Zbog toga sam vidjela svojega oca kako na drugom svijetu tako gorko plače. On je tek tamo shvatio i uvidio kako su teško njegovi sinovi i također njegove kćeri naslijedili njegove grijehe. I uočio je kakvu je time štetu nanio u Božjem redu i u stvorenju BOGA OCA.

Ne ukradi

U sedmoj zapovijedi, - Ne ukradi – bila sam ponovno posve sigurna u svojoj stvari da ću biti uvrštena među vrlo časne i ništa si nisam imala predbaciti! Ali mi je GOSPODIN BOG pokazao na drastičan način da su u mojoj kući mnoge veoma hranjive životne namirnice počele propadati i gnjiliti,

jer smo mi jednostavno na veliko kupovali i sve nismo mogli pojesti; dakle, dok sam puštala da propadaju životne namirnice, na čitavom svijetu (pa i oko mene) je bilo toliko gladi i dok mi je ON to stavljao pred oči, samo je k tome rekao:

„JA sam bio gladan i pogledaj što si učinila s tim što sam ti dao, - ti si to malo cijenila i dopustila da se pokvari; MENI je bilo hladno, a pogledaj kako si se dala zarobiti modnom strujom i vanjskim izgledom. Koliko novca si izdala za injekcije da bi postala mršavijom. Ti si također postala ropkinjom svojega vlastitog tijela. Svoje tijelo si učinila božanstvom, idolom.“

I naš GOSPODIN mi je stavio pred oči i otkrio da sam suodgovorna za veliko siromaštvo u našoj zemlji i da sam također i u ovoj BOŽJOJ zapovijedi na sebe navalila krivnju.

Također me je ON upozorio da sam svaki put kada sam govorila zlo o nekome, njemu ukrala njegovu čast. I da se to popravi, da se to vrati natrag, gotovo je nemoguće. Bilo bi mnogo jednostavnije da sam nekome ukrala novčanicu, jer bih tada mogla jednostavno vratiti natrag novčani iznos, da svoj prijestup ispravim. Stoga je također oduzimanje „dobrog glasa“ jednom čovjeku mnogo teža krađa nego li krađa neke stvari ili novca.

I svoju djecu sam okradala kada sam im uskraćivala da budem dobra domaćica i majka za njih, nježna majka, koja se brine za djecu, koja je uvijek kraj njih i praktičan im je primjer za nesebičnu i posve predanu ljubav.

A ne majka koja samo ide naokolo ulicama a djecu ostavlja samu kući pod zaštitom TV-aparata kao zamjenskog oca i kompjutora kao zamjenske majke i u krugu mnogih video igrački kao zamjensku braću i sestre.

I da bih smirila svoju savjest kupovala sam im za skupi novac uvijek samo odjeću najboljih marki da barem u školi i kod prijatelja mogu pobuditi dojam i izazvati zavist. Još više sam bila zastrašena kada sam vidjela svoju majku kako si prigovara i pita se da li je bila dobra majka. I to, makar je moja majka bila vrlo pobožna i dobra žena, kućanica i majka obitelji, koja nas je uvijek iznova opominjala, koja nas je ljubila i pokazivala nam kako je zabrinuta za nas i za naše dobro.

Jednako tako je također i moj otac uvijek iznova na svoj način pokazivao, kako nas rado ima, i da smo mi najvažnije u njegovu životu. I dok sam bila uronjena u te misli, rekla sam samoj sebi:

„Što će pak sa mnom biti koja ni jedanput nisam gotovo ništa dala svojoj djeci; vi možda ne zapažate

da ja sada više tu neću biti; vjerojatno neću otići od vas!“

Kod tih riječi hladna jeza je prošla mojim leđima, popraćena boli, koja je kao mač prošla sredinom mojega srca.

Stidjela sam se zbog svojeg zatajenja na svim područjima. Morate znati da se u „Knjizi života“ sve može tako vidjeti, kao na filmu. Tako sam ja vidjela također tamo i kako se moja djeca jednom zgodom među sobom zabavljaju i rekoše slijedeće:

„Nadam se da moja majka treba nešto duže dok dođe kući, nadam se da je u prometnoj gužvi, jer je moja majka vrlo dosadna i čitavo vrijeme može samo zanovijetati i kritizirati.“

Kakav li je udarac to bio od trogodišnjeg djeteta i nešto starije kćerke čuti, kako oni govore o svojoj okrutnoj majci.

I ponovno sam postala svjesna da sam im ukrala pravu majku. Nisam im ponudila ugodan dom. Spriječila sam im da u dječjim godinama – po mojem uzoru – mogu upoznati BOGA. I nisam im pokazala kako se ljubi bližnjega. Jer je to jednostavno tako: Ako ne ljubim svoje bližnje, neću ni s našim GOSPODINOM BOGOM nikako drugovati; i ako ja sama nemam nikakvo suosjećanje i nikakvo milosrđe i ne primjenjujem ih u praksi, tada ne mogu također ni biti s BOGOM; i tako ne mogu također BOGU nikoga bliže dovesti ili mu predati vjeru. Jer BOG je LJUBAV...

Ne reci lažna svjedočanstva

A sada ću vam nešto iznijeti o temi: -Ne reci lažna svjedočanstva protiv bližnjega i ne laži. Pri tome sam ja zacijelo postala stručnjak. Jeste li to svi čuli ?!?! Jer je đavao postao moj otac. Jer svatko od nas ima svojega OCA, ili je to BOG OTAC ili je Sotona, koji BOGU osporava očinstvo.

Ako je BOG LJUBAV, a ja sam puna mržnje, tko je tada moj otac? To nije teško odgovoriti i lako se razumije. Ako mi BOG uvijek iznova propovijeda pomirenje i oprostjenje, ako me ON poziva na to da ljubim svoje neprijatelje i one koji mi zlo nanose – a ja imam u glavi samo osvetu i mislim na GESLO: „Zub za zub“; a to je nekada bio moj svijet i moje gledanje? Dobro, tko je tada moj otac? I još uz to: ON, naš GOSPODIN BOG, jest sama ISTINA a sotona je knez laži. Tko je onda bio moj otac? Vi već to znate. Ja mogu to okretati kako hoću. Rezultat je uvijek: Da sam ja sama izabrala đavla za oca u svojem životu.

I kažem vam da nema nikakvih dijeljenja laži u kategorije. Nema laži – niti ružičastih, niti tamnožutih ili zelenih kao trava. Svaka laž je jedna laž. I baš ne postoje navedene obojene laži, ne postoji niti laž-U NEVOLJI, ili laž-UDVARANJA ili laž-IZ SAMILOSTI ili laž-MILOSRĐA ili laž-

SUOSJEĆANJA i još mnoge druge vrsti, koje su lukavi ljudi pod utjecajem đavla izmislili kao ispriku.

Svaka laž je jedna LAŽ. A đavao je otac svih laži, lažac od početka.

Laži koje sam ja učinila svojim jezikom bile su tako strašne, jednostavno grozne. Ja sam mogla vidjeti da sam time dobila najveći broj bodova.

U svakoj prigodi kao na primjer pri ogovaranju, što bih iznijela u svijet, kada sam druge ismijavala ili kada sam lakomisleno izmislila za nekog čovjeka neki nadimak, i tada ga svima pričala i pri tome se svaki put na grubi način veselila, kako sam teško i kolike time ranila, mučila, izložila smijehu i oklevetala. I sve sam to nanijela svojim bližnjima.

Ne možete si zamisliti kako jedan takav nadimak može nekoga raniti. On time može dobiti osjećaje manje vrijednosti, koji ga prate čitav život i uvijek iznova uzrokuju bolove. Na primjer jedna prijateljica koja je bila nešto više debeljuškasta, ja sam jednostavno nazvala „debela“ ili „masna kugla“. Ona se nije mogla osloboditi tog nadimka i uvijek je ostala „masna kugla“. To ju je progonilo, što je naravno utjecalo i na njezin obim tijela. Ona stoga često nije uzeta u društvo ili ne bi bila pozvana.

I tako vidite kako riječi također mogu za sobom vući određene čine – i na kraju dolazi iz toga čitav niz zločina. Sve samo otrovni plod jedne lakomislene javno izrečene riječi.

Ne poželi nikakve stvari bližnjega svoga

Kada su stavili na ispit taj dio mojega života na temelju DESET BOŽJIH zapovijedi, jasno sam uočila da svi moji neredi, grijesi i zloće imaju svoj izvor u lakomosti.

Ta luda želja, taj strast htjeti sve imati i nad svime odlučivati. JA MORAM IMATI, umjesto JA MORAM BITI. Uvijek sam mislila da ću biti sretna, ako budem posjedovala sav novac svijeta i ako budem veoma bogata, i ta želja, da imam novca, postala je u meni OPSJEDNUTOST. Žalosno je to bilo i za mene velika tragedija. Kada sam naime posjedovala mnogo, mnogo novca, i sve sam si mogla priuštiti, proživjela sam najgore i najnesretnije razdoblje svojega života.

Moja duša je došla do najniže točke, da sam si čak željela oduzeti život. S toliko novca i bogatstva, a usprkos tome osamljena i u nutrini prazna, osamljena i napuštena. Doživjela sam sama što znači:

Ne može se kupiti novcem LJUBAV, PRIJATELJSTVO, PRIKLANJANJE.

Također kod svega novca svijeta dobiva se pri pokušaju da se kupi LJUBAV, većinom samo prividnu svetost, krivotvorenost, laskanje i igranu podložnost. Ja sam dakle bila duboko razočarana, ogorčena u slijepoj ulici svojega života koju sam

sama izabrala. Dostigla sam vrhunac frustracije i tamo je puhao kao led hladan vjetar, koji mi je donio u pamet jedino frazu, zašto si se uopće ovamo gore uspjela. Lakomost, kao svaka druga strast, - dakle ta strast za novcem i bogatstvom; ta zavist na ono što drugi već ima, taj „i-ja-moram-to-imati“, - objesila se uz mene, uhvatila me za ruku i odvela me na krive putove. Ta lakomost vodila me je ravno u smjeru pakla, daleko od mojeg Stvoritelja BOGA, iz čije ruke sam se po tom htjeti-IMATI otkinula.

„Knjiga života“

Nakon ove analize svojega života prema odredbama DESET BOŽJIH zapovijedi, omogućen mi je pogled u moju „Knjigu života“. Bio je to predivan čas. Nedostaju mi jednostavno riječi da tu „KNJIGU ŽIVOTA“ prikladno opišem.

Ona počinje s mojim začecem. Netom su se stanice mojih roditelja spojile, nastao je „BLJESAK!“ jedne iskre. Jedna mala, predivna eksplozija svjetla i pri tome je nastala iz toga jedna duša, moja vlastita duša, posve zaštićena u rukama BOGA OCA – i vidjela sam tako ljubaznog i nježnog oca u BOGU OCU.

24 sata na dan bio je On sam mnom, vodio me SVOJOM rukom, štutio me, bio je uvijek zabrinut za mene i išao za mnom. ON me nije puštao od SVOJIH

očiju i nikada samu. I sve što mi se činilo u prvi čas kao kazna ili kao velika nesreća, bilo je ništa drugo do izražaj NJEGOVE LJUBAVI i njegove brige za mene. Jer me je ON gledao, ne izvana, i nije gledao na moje dobro oblikovano tijelo, NE, ON je gledao na moju najdublju nutrinu, ON je istraživao moju dušu i vidio pri tome, kako sam ja lagano ali sigurno skretala s NJEGOVA PUTA i kako sam isključila NJEGOVO spasenje i otkupljenje.

Tako sam doživjela mnoge situacije svojeg proteklog života gledajući u „KNJIGU ŽIVOTA“ u njihovoj povezanosti i vidjela sam odgovarajuće posljedice svojeg djelovanja i odluka svoje slobodne volje. Za bolje razumijevanje navest ću vam jedan primjer, koji pokazuje, kako je predivna „KNJIGA ŽIVOTA“.

U svojem životu bila sam vrlo neiskrena i licemjerna. Tako bih često rekla svojim poznanicima – ili pak prijateljicama – s laskavim glasom:

„Hej! Gle kako divno danas izgledaš. Ta tvoja haljina je jednostavno sjajna i lijepo ti pristaje! Kako lijepo u njoj izgledaš!“

Ali u „Knjizi života“ vidi se također što se pri tome misli i što se odvija u nutrini srca. I tada sam spoznala da sam tada u svojem srcu sebi rekla:

„Pfuj! Kako grubi izgled, i pri tome ona još misli da je kraljica ljepote!“

Vidite, takve su bile moje misli u mojoj skrivenoj nutrini. U ovoj „Knjizi života“ vidi se i čuje kao u jednom filmu ta događanja, i tako sam ja vidjela i čula sve točno tako, kako je to nekad u mojem životu bilo rečeno i moglo se čuti, s jednim izuzetkom, da sam mogla također vidjeti i zapaziti i svoje misli.

Bio je to kao film-s-dva-kanala-tona na raznim jezicima ili kao film s potpisanim tekstom (titlovan film). Jedan tonski kanal donosio je točno ono, što je preda mnom bilo rečeno mojim jezikom i što se moglo vidjeti, a drugi tonski kanal pokazivao mi je moje misli, koje sam istovremeno imala, koje sam mogla čuti i čitati, i mogla sam pri tome vidjeti stanje svoje duše, svoje nutrine. Vi biste mislili na jednu tehničku čudesnu stvar, kada biste doživjeli nešto takva o vašim izričajima ili o situacijama vašeg vlastitog života. To je jednostavno predivno!

I tako sam vidjela nutarnju stvarnost svojega života. Sve moje laži su stajale posve otvoreno tu, one su ključale kao u jednom loncu bek poklopca, bile su gole i bez uljepšavanja, uočljive za svakoga. Sav svijet ih je mogao vidjeti. One su bile žive i pokretne i otkrile su svoje sramotne čine. Moja majka, koju sam često prevarila, jer mi nije dopustila da iziđem i da se susretnem sa svojim „zlim“ prijateljima. Ali s primjedbom: „Majko, ja imam sada rad u grupi u školskoj biblioteci!“ ja sam već bila

vani. A moja majka bi „žabu“ progutala i meni oduzela moju laž.

Kako često sam s takvim lažima sebi oduzimala vrijeme, vukla se po kućama, gledala pornografske filmove, ili bih otišla u neki bar, da sa svojim „prijateljicama“ pijem pivo.

I sada sam ja vidjela također svoju majku u svojoj za sve otvorenoj „Knjizi života“. Njoj nije ništa izbjeglo.

Još jedan daljnji primjer za to što sam vidjela u toj „Knjizi života“. Moji roditelji su mi uvijek davali banane da uzmem za ručak u svojoj školi. U ono vrijeme mi smo živjeli u vrlo siromašnim prilikama, tako da je moj paket za ručak većinom bio samo od banana, a povremeno također s kruhom i mlijekom. Ja bih često pojela svoje banane na putu prema školi i bacila bih koru od banane jednostavno svugdje, kuda sam upravo prolazila, a da dalje o tome ne mislim. Nikada mi nije došlo na pamet, niti sam razbijala glavu, što se sve može dogoditi s tom glatkom s nepažnjom bačenom korom banane, kakvu sve štetu može to prouzročiti nekom čovjeku. I tako su ležale preda mnom bačene kore od banane jednostavno naokolo.

Iznenadujuće i veoma potresno je bilo kada mi je GOSPPODIN BOG pokazao, što su neke – naravno ne sve – prouzročile te naokolo bačene kore. Vidjela

sam osobe koje su po toj kori od banana pale, a u nekim slučajevima ti padovi po jakom prometu mogu završiti smrtonosno, i ja bih time još bila kriva da sam uzrokovala nečiju smrt. Sve samo zbog nepažnje, iz pomanjkanja osjećaja odgovornosti i pomanjkanja milosrđa prema svojim bližnjima.

Tako je također bilo i u jednom drugom slučaju, kod kojega je jedna žena na kasi u supertrgovini samo zbog jedne pogreške vratila 4.500 pesosa. I u tom slučaju sam otišla jednom od rijetkih slučajeva na ispovijed, kada sam ja stvarno osjetila pravo, duboko kajanje i veliku bol zbog svoje grješnog ponašanja.

Moj otac je nas djecu uvijek opominjao da budemo poštenu u svojem životu i usprkos siromaštvu da čast neke osobe smatramo velikim dobrom, - prije svega također svoju.

Mi nismo smjeli posegnuti za tuđim novcem, pa ni onda, kada se radilo o nekoliko centi. Kada se dakle dogodio meni ovaj događaj s povratom novca, zapazila sam pogrešku tek u kolima, kada sam već bila na povratku u svoju ordinaciju. I rekla sam samoj sebi:

„Ha, ta glupa stara krava, to glupo stvorenje, vratila mi je 4.500 više i sada se moram vratiti da joj vratim novac!“

Već sam bila na putu za supertrgovinu, kada sam upala u golemu prometnu blokadu. Preko autoradija sam saznala, da je sve naokolo tako.

I ponovno sam glasno pomislila i rekla sam sebi:

„Ha! To je vrhunac. Sada moram još sate mojeg dragocjenog vremena izgubiti, jedino zato što je ta glupa krava bila odviše tupa, da pravo računa. Nitko joj nije naredio da bude tako tupa i da se preračuna! Ja jednostavno kažem: „Odlazim kući i u tim okolnostima ne ću joj više novac vratiti natrag! Ne, ni u kojem slučaju; ona sama je za to kriva.“

Ali usprkos tih mojih izgovora savjest me je prekoravala za taj slučaj s povratom novca. I budući da je moj otac tako često i tako jasno naglašavao taj temelj poštenja on se učvrstio i u mojem karakteru, išla sam slijedeće nedjelje na svetu ispovijed i rekla sam svećeniku koji je bio u ispovjedaonici: „Velečasni oče, ja sam sagriješila, jer sam prisvojila 4.500 pesosa, jer nisam vratila taj novac ženi kojoj je pripadao.“ Nisam uopće pazila na to što mi je ispovjednik rekao ili što mi je preporučio.

I kada sam ja vidjela tu scenu u „Knjizi života“ GOSPODIN BOG mi je o tome rekao:

„Taj manjak ljubavi prema bližnjemu, koji si ti tog dana počinila, kada nisi popravila svoj grijeh, nije također u redu. Iznos od 4.500 pesosa za tebe je bio malenkost, - jer si ti takav iznos dnevno kroz prozor

bacala, za besmisleno što si bezuvjetno htjela imati, - ali za tu siromašnu ženu s najmanjom plaćom, koja uz to radi tek pola dana i svoju djecu je morala kući ostaviti, da bi uopće mogla preživjeti, - za nju je tih 4.500 pesosa bilo životno uzdržavanje za čitava tri dana, njezin kapital za hranu i piće čitavoj obitelji za ta tri dana.“

I znate li što je bilo najgore i što me je najviše dirnulo bilo je kako mi je GOSPODIN pokazao tu scenu: ja sam naime mogla svojim očima vidjeti kako je ta žena sa svojom djecom stvarno morala trpjeti i kako je ta obitelj nekoliko dana trpjela pravu glad. Sve zbog moje krivnje. Posljedica mojeg grijeha. Ta žena je podnijela sve to sa svojom malenom djecom i morala je uz to biti u tjeskobi da ne izgubi radno mjesto na kasi u supertrgovini.

Tako ukazuje naš GOSPODIN BOG u „Knjizi života“ na naše ponašanje. On nam pokazuje, kada smo nešto učinili, tko je morao trpjeti zbog tog našeg djela, tko je morao snositi posljedice, na koja djela je time naveden čovjek koji je time upao u nevolju i kako se je taj poslije toga vladao ili što je tada učinio.

Završno pitanje

Na kraju me je GOSPODIN BOG zapitao: „Kakvo duhovno blago MI donosiš sobom?“

Ja još mislim: „Što ON misli pod duhovnim blagom?“ Ja sam stajala pred NJIM s praznim rukama; moje ruke su bile bez ičega; one su jednostavno visjele a da nisu nešto držale ili radile, od ramena na dolje. I tog časa čujem kako mi ON govori:

„Što ti sada koristi da si imala u vlasništvu dva stana, da su tvoje vlasništvo bile neke kuće, da si ti čak mogla nazvati svojim vlasništvom više ordinacija? Što ti to sada koristi da si smatrana visoko osposobljenom zubaricom za tu struku, koja je bila veoma uspješna? Jesi li mogla jedan prašak jedne tvoje cigle iz tvojih zgrada ovamo sobom donijeti? Imaš li možda dobro nabijen novčanik ili tvoju debelu bilježnicu čekova sobom?“

I kada me je ON tada još zapitao:

„Što si učinila s talentima koje sam ti JA dao?“, - pomislila sam: „Što ON misli pod talentima? Što time ON hoće reći?“ I najednom sam to spoznala. Postala sam svjesna, da sam ja dobila zadatak, da branim i povećam „Kraljevstvo ljubavi“, „Kraljevstvo BOŽJE“.

Ja Sam jednostavno posve zaboravila da posjedujem također jednu dušu, i još manje sam se sjećala da sam dobila i talente. I gotovo nisam ni bila svjesna da je jedan od tih talenata bila sposobnost da trebam biti sredstvo Božjeg milosrđa, da sam morala djelovati kao NJEGOVA milosrdna ruka. I tako nisam bila svjesna da je sve dobro koje sam propustila i nisam učinila, nanijelo GOSPODINU BOGU velike boli i tešku žalost.

Ljubav BOŽJA – spasenje dušâ

Vi morate znati o čemu me GOSPODIN uvijek i uvijek ponovno pitao! ON je uvijek iznova govorio o LJUBAVI, o nesebičnoj ljubavi, koja nije vezana ni uz kakve uvjete. I stoga se uvijek iznova očitovao manjak te LJUBAVI, te „CARITAS“, tih dobrih djela, tog širokog spektra kršćanske ljubavi prema bližnjemu.

Ta odsutnost NJEGOVE božanske Ljubavi, koju je ON svima nama položio u kolijevku kao zadatak i talent, bila je , kratko rečeno, rezultat cjelovitog pogleda svih mojih događaja dosadašnjeg života.

I tada mi je ON razjasnio: „Znaj, tvoja duhovna smrt, umiranje tvoje duše, je započelo...“. I sada sam vidjela posve jasno: ja sam još bila na životu, ja sam još disala, ali zapravo ja sam već bila mrtva; moja duša već je bila umrla, ona je bila ugušena.

Da biste vi sami vidjeli, što je „duhovna smrt“; što znači da je duša umrla, da je ugušena; vi biste morali vidjeti kako jedna duša izgleda koja osjeća samo MRŽNJU; kakav užas i kakva jeza izlazi iz takve duše koja je uvijek samo ogorčena, mrzovoljasta i nepodnosiva.

Ona čitavo vrijeme misli samo na to, kako bi čitavom svijetu nanijela nova zlodjela. Tako izgleda jedna duša kada je posve ispunjena teškim grijesima. Moja duša je primjer za to.

Naizvan sam ja ugodno mirisala i nosila sam skupe haljine, ali moja duša ovdje unutra užasno je zaudarala i kretala se samo u dubinama ljudskih i đavolskih zlodjela.

Posve je razumljivo i pravo da sam imala sve te depresije i da me je gorčina obuzela. I ON mi je razjasnio slijedeće:

„Tvoja duhovna smrt već je tada započela, kada si postala posve neosjetljiva za tvoje bližnje i njihove patnje. Kako nisi više imala nikakav osjećaj za njih, to je bila jedna opomena od MENE i to ti je trebao biti znak upozorenja, kada sam ti stavljao pred oči patnje tvojih bližnjih – u tolikim prigodama i u svim dijelovima svijeta. Ili kada si na televiziji ili preko drugih medija komunikacije mogla vidjeti kako su ljudi ugrabljeni (odvedeni), ubijeni, raskomadani bombama i prognani, ti si često imala sam površni

komentar na svojim usnama, kao: 'Jao! Ti siromašni ljudi! Kakvi li se grijesi na njima počinjaju!' Ali patnje tvojih bližnjih nisu te gotovo ništa dirnule, one nisu ušle u tvoje kameno srce, njihova se sudbina odbila od tebe. U tvom srcu ti nisi gotovo ništa osjetila! Tvoje srce je bilo tvrdo kao kamen, kao ledena stijena. Tvoji grijesi su okamenili tvoje srce, učinili tvrdim i hladnim!“

I kada je sada moja „Knjiga života“ bila zatvorena, možete sigurno zamisliti kakav sram i žalost su me obuzeli.

Ali k tome je još nešto nadošlo, - i ta je bol postala još veća, još nepodnošljivija, - što sam osjetila preveliko kajanje, zbog toga kako sam se zlo i nezahvalno ponašala u svojem životu prema svojem Stvoritelju, BOGU OCU.

Jer usprkos svim mojim teškim grijesima, usprkos mojem posve nečistom duhu i uvijek mojoj velikoj ravnodušnosti, usprkos mojoj mlakosti i svim mojim užasno groznim osjećajima prema svojim bližnjima, GOSPODIN BOG me je uvijek sve do posljednjeg časa tražio, za mnom išao i čekao je na znak moje volje za obraćenje i povratak.

Uvijek iznova je slao osobe, koji su se ukrštavali s mojim životnim putem i koji su bili njegova sredstva da bi me pokrenuli na razmišljanje te da se NJEMU povratim. Na taj način mi je govorio, privukao je

pozornost na SEBE, time me je – često posve glasno – pozivao.

On mi je mnoge stvari također oduzeo, da me potakne na razmišljanje. Poslao mi je iskušenja i teška vremena. Bacio mi je teška razočaranja kao klip pod noge. Sve to mi je trajno činio samo da me ponovno dobije natrag, da me dovede na pravi put, u očinsku kuću. ON je do zadnjeg časa stvarno sve pokušao i čekao na jedan znak s moje strane. ON nije nikada slomio moju slobodnu volju. Ja sam trebala prepoznati NJEGOV zov i čekanje i tada, posve slobodno, donijeti pravu odluku.

Znate li tko je i kakav je naš BOG, OTAC sviju? On stoji kao prosjak na rubu našeg životnog puta. I kao prosjak ON nas uvijek iznova moli, trči za nama, često je i težak; ON plače i nastoji omekšati naše okamenjeno srce, i tužan je sve do nutrine SVOGA Presvetog Srca, kada mora tako često doživjeti kako MU pokazujemo samo hladna leđa i na NJEGA jednostavno ne pazimo, ili čak samo tako radimo, kao da GA nismo zapazili. ON se tako često i tako mnogo ponizuje - upravo kao što se na KRIŽU ponizio – samo da postigne da se obratimo i promijenimo svoj život, i povratimo se NJEMU u očinsku kuću.

I kada sam MU rekla: „Poslušaj, moj GOSPODINE, TI si me prokleo!“ – opet sam postala svjesna, kako sam bila bezobrazna. Naravno to nije

bilo tako, jer ON me nije prokleo, jer sam ja sama sve to prouzročila. Postalo mi je jasno da sam ja po miloj volji – u slobodi ljudskog stvorenja, koje BOG uvijek poštuje - donijela odluke. Ja sam potražila svojega OCA i svoj klan.

I otac, kojega sam za sebe izabrala, nije bio BOG OTAC, nego sam si uzela SOTONU, ĐAVLA, za oca i vođu svojega života. Po njegovoj volji i po njegovim lažima vodila sam svoj život. On i njegova obmana bili su smisao mojega jasnog života.

I kada se sada zatvorila moja „Knjiga života“, uvidjela sam u duhu da ja još uvijek visim glavom prema dolje na rubu groznog, tamnog ponora. I postala sam sigurna da se ne mogu braniti i da ću pasti u tu tamnu rupu, tamo gdje pretpostavljam da su jedna vrata, kroz koja ću ući u „vječnu tamu“ da se nikad više nećemo vidjeti.

I tako sam očajna počela vikati svom snagom i zazivati. Vapila sam svim svecima, da me spase. I ne možete si zamisliti kako sam se sjetila nekih svetaca. Nisam znala da znam tolike svece i njihova imena. Jer sam bila tako mlaka, još više stvarno slaba katolkinja.

Ali tog časa mi je prošlo glavom da ću biti spašena. I bilo mi je posve svejedno, da li će me spasiti sveti Josip, radnik, ili sveti Franjo iz Asiza, ili inače neki drugi zazvani svetac. Glavno je bilo da ću biti spašena. Na kraju krajeva izrekla sam imena

svetaca koje sam znala. Više mi nije dolazio u pamet nijedan, i najednom je sve postalo posve tiho.

I ta tišina je učinila da ponovno osjetim svoje neopisive boli. Osjetila sam jednu prazninu, koja je bila bezutješna. Osjećala sam se osamljenom i posve napuštenom. I mogla sam misliti samo na to da na zemlji svi ljudi sigurno na mene misle i pri tome u svojoj glavi imaju samo „moj dobar glas da sam dobra, lijepa i sveta“. Taj dobar glas ja sam stekla doslovno po svojem prividnom svijetu koji sam sama izgradila.

Svi su žalili za mnom, govorili su o mojoj „svetosti“, čekali su na moju smrt, da tada svoju „sveticu“, koju su u stvarnom životu osobno poznavali, zazivaju i mole za ovo ili ono „čudo“.

I pogledajte samo u kakvom teškom položaju sam se nalazila. Nitko od tih tugujućih ljudi na zemlji, koji su očekivali da ću umrijeti, - pa ni najgori moji neprijatelji – nisu mogli zamisliti u kakvoj beznadnoj situaciji se nalazim – naime posve kratko pred vječnim prokletstvom, pred odlazak u pakao, u čije postojanje većina tih ljudi koji su bili u žalosti, nije više vjerovalo.

I kako su mi te misli prolazile glavom i pri tome sam uvijek samo niječući glavu pokretala amo tamo – za znak nesporazuma o tom neslaganju između mojeg stanja i žalobnih misli onih koji su preostali, tada sam

svoje oči podigla prema gore, i vidim oči svoje majke i naši su se pogledi sreli. Gledale smo se, gledale smo se izravno u oči.

I u teškim bolovima sam zavapila svojoj majci:

„Majko! Kakva sramota. Oni me osuđuju na prokletstvo. Odatle, kamo ja sada moram poći, ja se nikada više neću vratiti i mi se više nikada nećemo moći vidjeti.“

Tog časa podijeljena je mojoj majci velika, predivna milost. Ona je čitavo vrijeme bila posve nepomična i ukočena. I najednom joj je dopušteno da svoja dva prsta podigne prema gore i time mi čini jasan znak, da gledam prema gore. I tog časa pale su s mojih očiju dvije velike ljuske, koje su mi uzrokovale neizrecive boli i koje su bile uzrokom moje duhovne sljepoće. One su dakle pale s mene i naglo sam ugledala nešto neopisivo lijepo, u sredini našega GOSPODINA ISUSA KRISTA.

Ujedno mi padne na pamet kako je jedna moja pacijentica jednom meni rekla:

„Gledajte gospođo Doktorice, i utisnite si u uši. Vi ste materijalistički usmjereni, ali jednog dana vi ćete se sjetiti i misliti na ovo što vam sada govorim. Da, vama će biti gorko potrebno, kada budete u najvećoj opasnosti, iz koje se nećete moći izvući. Pri tome nije važno kakve vrsti je ta opasnost. Kada dakle budete u toj opasnosti, tada jednostavno zovite GOSPODINA

ISUSA KRISTA i molite GA, da vas ON pokrije i zaštiti SVOJOM Predragocjenom, Svetom Krvi. Na taj način ON vas neće nikada napustiti ili samu ostaviti. Jer je ON SVOJOM Predragocjenom, Svetom Krvi platio otkupninu također i za vas i za spas vaše duše!“

I u velikom kajanju i stidu, s teškim bolima u svojem srcu počela sam svim plućima vikati:

„GOSPODINE ISUSE KRISTE, smiluj mi se! Oprosti mi! GOSPODINE, pruži mi ipak jednu drugu prigodu!“

I tada sam doživjela najljepši čas čitave ove povijesti. Nedostaju mi jednostavno riječi da bih pravo opisala taj čas. ON, naš GOSPODIN ISUS KRIST silazi dolje i izvlači me iz tog crnog, groznog blata, iz te strašne rupe koja uzrokuje tjeskobu.

I kad me je ON digao i uzeo za ruku, sve te nakaze, ta odvratna i gadljiva stoka i ta mjesta na koži koja su me palila i koje sam ranije osjećala, otpali su s mojeg tijela i čitavo tlo poda mnom bilo je puno tog smeća.

On me je dakle podigao i odnio me na ovo udobno mjesto, koje sam već ranije opisala. I s tom neizrecivom Ljubavi, koja se jednostavno ne može opisati, ON mi govori:

„Ti ćeš se vratiti na zemlju, ti ćeš dobiti drugu šansu...“ – ali pri tome kaže veoma ozbiljno:

„Ali tu milost povratka ne dobivaš ti zbog mnogih molitava tvojih prijatelja i rodbine. Jer treba očekivati i posve je normalno da tvoja vlastita obitelj i osobe, koje te cijene, za tebe mole i MENI se zbog tebe utječu. Nego ti se smiješ natrag vratiti zbog molitava tolikih ljudi, koji nisu od tvojeg mesa i krvi, i koji ne pripadaju tvojoj obitelji. Tako mnogi ljudi, tebi posve strani, gorko su plakali, slomljena srca i iz dubine duše MENI su se molili i uzdizali su svoja srca s osjećajem najveće ljubavi i suosjećanja za tebe.“

(Usporedi: u Svetoj misi:: „Gore srca“ – „Imamo kod GOSPODINA“)

I tog časa ugledam kako bezbroj svjetlila, kao mali bijeli plamičci, koji su puni nesebičnom, čistom ljubavlju počinju svijetliti. I najednom vidim sve osobe koje su za mene molile.

Bilo je to očitovanje *moći prosne molitve*. Svi ti plamičci bile su tisuće ljudi, koji su u novinama, preko radio vijesti i na TV čuli o mojoj nesreći po udaru munje. Oni koji su bili dirnuti tim vijestima, koji su zbog toga plakali, za mene upravljali GOSPODINU strjelovite molitve i koje su time došle do pravog suosjećanja. Mnoge od njih su tako mnogo ponudili i žrtvovali za mene i za moje spasenje. Vi morate znati, da je najveći dar koji nekome možete

dati jest *prinos svete mise*. Jer Sveta Euharistija nije ljudsko djelo nego je izravan BOŽJI zahvat u svijet.

Ali je jedan plamen bio posebno velik, uzdižući se iznad svih ostalih i sjajeći, koji je davao više svjetla nego svi ostali. To je bio plamen osobe, koja je unijela u molitvu najviše nesebične, prave ljubavi prema bližnjemu.

Zanimala sam se stoga da vidim, tko je ta osoba, koja je na nepoznat način tako mnogo ljubavi poklonila. I tada GOSPODIN reče meni:

„Taj čovjek kojega tamo vidiš, je osoba koja je tako nježnu i duboku naklonost i nježnu ljubav imala prema tebi, makar ste vi međusobno bili posve nepoznati i strani, kako je to za čovjeka gotovo nemoguće zamisliti.“

I GOSPODIN mi je pokazao kako se to sve zbilo. Taj siromašan čovjek indijanskog podrijetla živio je na selu podno „Sierra Nevada de Santa Marta“. Bio je siromašan i vrlo jednostavan seljak. Išao je na svetu misu u selo nizbrdo i na misi je prisustvovao s takvim žarom kako se posve rijetko vidi. Imao je kod sebe dvije novčanice – jednu od 10 a drugu od 5 ondašnjih novčanih jedinica. Možete li zamisliti da je pri sakupljanju milostinje dao ne novčanicu od 5, nego onu od 10, usprkos svojem siromaštvu.

I nakon mise kupio si je s ono malo preostalog novca nešto kruha i sira. Te životne namirnice su mu

zamotali – kako je to običajno na selu – u stari novinski papir od predašnjeg dana (to je bilo izdanje kolumbijanskog „El Espectador“).

Kada je on na povratku kući htio pojesti nešto od toga i kada je odmotao taj kruh, vidio je na naslovnoj stranici tog izdanja „Espectadors“ fotografiju predašnjeg dana s mojim pougljenjelim tijelom, kako leži na ulici.

Kada je taj jednostavni čovjek vidio tu fotografiju, čiji potpis pod slikom i tome pripadajući novinski članak nije mogao pročitati i za to nije niti imao vremena, pao je na koljena na zemlju i počeo je tako gorko plakati da mu se srce kidalo. To je činio s tako velikom, žarkom, nesebičnom i djetinjskom ljubavlju i suosjećanjem, i pri tome je izmolio plačućim glasom slijedeću molitvu:

„OČE nebeski, moj GOSPODINE i BOŽE, smiluj se mojoj sestrici. GOSPODINE, spasi je, GOSPODINE, ne daj da propadne, GOSPODINE, milostivo je pogledaj i zauzmi se za nju. Ako spasiš moju sestricu, obećavam Ti, da ću pješke hodočastiti u svetište Buga (Marijansko hodočasničko mjesto na jugozapadu Kolumbije), i ja ću to obećanje posve sigurno izvršiti, ali pomози mojoj sestrici i spasi je!“

Zamislite samo! Posve jednostavan i siromašan seljak, koji nije vrijeđao BOGA niti psovao, jer je morao podnositi glad i žeđ. I koji je imao nezamislivu moć za istinsku, nesebičnu, pravu

ljubav; nudi GOSPODINU da će proći (pješke) našu veliku zemlju da bi izvršio obećano hodočašće za nekoga, kojega on uopće ne poznaje i nikada još u životu nije sreo.

I GOSPODIN mi je razjasnio:

„Pogledaj sada! To ja zovem ljubav prema bližnjemu!“ (...) i odmah na to reče mi slijedeće:

„Ti ćeš se vratiti na zemlju. Ali ti ćeš taj doživljaj ispričati ne samo tisuću puta, nego tisuću puta tisuću. I pri tome će biti ljudi, koji se neće promijeniti, makar su čuli tvoju povijest. Ali takve osobe će s mnogo strožim mjerama biti suđene. Tako će i kod tebe, kod tvojeg slijedećeg dolaska vrijediti strože mjere za tvoje suđenje.“

Također će i pomazanici, a to su boguposvećeni svećenici GOSPODNJI, biti suđeni po strožim pravilima. I svaki od onih koji budu dobili čudesne milosti Gospodnje u ovom svijetu i za njih budu znali, osjetit će strožu mjeru. Jer nema goreg gluhonijemog od onog koji ne želi čuti. I ne postoji gore sljepoće od one osobe koja jednostavno ne želi vidjeti.

I sve što sam vam danas ovdje iznijela, moje drage sestre i braćo u GOSPONU, nije nikakva prisila ili prijetnja, kao ni prisila, jer naš GOSPODIN BOG ne treba nas siliti ili nam prijetiti.

Ono što ste danas ovdje čuli ili što ste upravo pročitali, jest vaša druga šansa, jest dana vam prigoda, koju mi svi, vi i ja, trebamo zahvaliti neizmjernej dobroti našega BOGA.

Iskoristite tu ponudu, možda je to vaša posljednja prigoda za to. I zahvaljujući tom našem dobrom BOGU, ja sam preživjela ono što sam doživjela. I tako vam mogu po milosti BOŽJOJ o tome govoriti.

Jer kad vam bude otvorena „Knjiga života“, svakom pojedinom od vas, naime, kada svaki od vas prijede u vječnost, kada umre, svi ćemo doživjeti taj isti proces i mi ćemo sebe vidjeti, kakvi smo stvarno, bez uljepšavanja, s jedinom razlikom, da ćemo također izmjenično vidjeti i spoznati svoje najdublje misli i najskrivenije osjećaje u BOŽJOJ prisutnosti.

Sve će biti otkriveno i ništa neće ostati skriveno ili stavljeno pod stol. I najljepše će biti pri tome, da će svatko od nas izravno stajati pred GOSPODINOM i mi ćemo – doduše svaki pojedinac od svih nas ovdje – mi ćemo stajati pred NJIM licem u lice.

I uvijek i uvijek iznova ON nas „zaklinjući moli“ da se obratimo, da se vratimo u kuću Očevu, da dođemo k NJEMU kući, da nanovo počnemo i s NJIM i po NJEMU postanemo nova stvorenja, jer nam to bez NJEGOVE POMOĆI nije jednostavno moguće.

Gđa Gloria POLO

Udijelio GOSPODIN, naš BOG, svima vama u obilju SVOJ BLAGOSLOV i ispunio vas SVOJOM MILOŠĆU.

SLAVA BOGU OCU, koji nas je stvorio i koji nas ljubi velikom nježnošću,

SLAVA BOGU SINU, našem GOSPODINU ISUSU KRISTU, koji nas je SVOJOM patnjom na Križu otkupio od svih grijeha i od svakog blata grijeha oprao i otkupio SVOJOM Predragocjenom, Svetom Krvi,

SLAVA DUHU SVETOMU, koji nas posvećuje, koji nas jača po snazi SVOJIH darova,, koji nas tješi, i stoji uz nas, dok TI, GOSPODINE, ponovno dođeš, kako SI nam obećao. DOĐI, GOSPODINE, daj da se pokaže ČAS, koji sve čini novo i uspostavlja TVOJE KRALJEVSTVO. Učini sve novo i uspostavi SVOJE KRALJEVSTVO LJUBAVI i MIRA. Amen.

Ovo svjedočanstvo je prevedeno iz španjolskog originala na njemački, a iz njemačkog je prevedeno na hrvatski. Ono se može slobodno širiti, kopirati i upotrebljavati, ako se ispune slijedeći uvjeti:

1)Ovdje predloženi tekst ne smije se skratiti niti izmijeniti – niti se smiju rečenice izdvojiti iz njihove cjeline.

2)Ove stranice i njihove kopije odn. otiske smiju se samo bez naplate i bez trgovačkih ciljeva upotrebljavati i širiti.

Na Internet adresi: <http://www.gloriapolo.net> možete posjetiti WEB- stranice, koje govore o slučaju gđe Gloria Polo.

Ove kopije se mogu na njemačkom govornom području gratis zatražiti na sljedećoj adresi:

Apostolat ANE
Postfach 102, AT-1011 Wien, Austria.
Telefon: 0043-699/12728464
Email: ane@gmx.eu
Internet: www.gloriapolo.net

Die unglaubliche Geschichte
von Frau Dr. Gloria Polo

„Vom Blitz getroffen –
ins richtige Leben zurückgekehrt.“

RŽAJ

Njemački predgovor	4
SVJEDOČANSTVO GOSPODE DR. GLORIE POLO	9
Nesreća s udarcem munje	9
Čudesa koja je Gospodin na meni izveo	11
Druga strana događaja	19
Prvi povratak	23
Taština	25
U bolnici	26
Đavao stvarno postoji	29
Sakrament ženidbe	34
Podmuklost đavla	44
Duše čistilišta	46
Vidjela sam svojega oca i svoju majku	49
Eutanazija i pomoć pri umiranju	51
Ispit	52
Ljubi BOGA svoga iznad svega	53
Ezoterija – reinkarnacija	57
Ja i moj bližnji	60
Ja i moja obitelj	61
Ne vrijeđaj Ime Božje	64
Svetkuj dan Gospodnji	67
Sakrament svetoga reda	71
Poštuj oca i majku	73
Ne ubij – pobačaj	80
Ne sagriješi bludno	88
Ne ukradi	90
Ne reci lažna svjedočanstva	94
Ne poželi nikakve stvari bližnjega svoga	96
„Knjiga života“	97
Završno pitanje	104
Ljubav BOŽJA – spasenje duša	105
SADRŽAJ	120

TEKST – koji bi trebalo tiskati na odijeljenom listiću
i ubaciti u svaku knjižicu – bez lijepljenja:

Knjižica

Gloria Polo:

SVJEDOČANSTVO: od iluzije k Istini

Stajala sam pred vratima raja i pakla

u okviru Apostolata Nove Evangelizacije (A.N.E.)

dijeli se besplatno.

Dobrovoljnim prilogom možete pomoći pokriti
troškove tiskanja knjižice.

Sa zahvalnošću

Don Božidar Medvid, Jelsa

Kolumbije, zubarica, koja je kod jedne nesreće „umrla“, to jest bila je tako teško ranjena da je nekoliko dana ležala u „komi“ i još je jedino po medicinskim bolničkim aparatima održavana na životu.

Ona je za vrijeme svoje kome bila na drugoj strani stvarnosti, u Onostranosti, i ponovno se vratila natrag u život. Ona nam je dakle odatle donijela važnu Poruku. Ali pročitajte radije sami tu poruku na slijedećim stranicama i izravno iz njezinih usta...

Bît njezine Poruke i njezinog doživljaja nije ništa drugo do pogled na beskrajnu BOŽJU ljubav prema nama ljudima i na NJEGOVO veliko milosrđe. - BOG JE LJUBAV, ističe nam i papa Benedikt XVI. u svojoj enciklici.

(NB! Nije potreban CIP, ni ISBN)

Gđa dr. POLO je rođena 30. studenog 1958. i godine 1995., u vrijeme nesreće s munjom, imala je tridesetšest (36) godina.

Ako netko u sebi sumnja ili misli da BOG ne postoji i da je onostrani svijet stvar za snimatelje filmova, ili ako netko vjeruje da je sa smrću sve gotovo, bilo bi dobro da pročita ovu knjižicu. Ali čitajte je potpuno od početka do kraja. Sigurno će se vaše mišljenje, ma kako bilo skeptično, izmijeniti.

Ovdje se radi o jednoj činjenici, o jednom događaju, koji je dobro dokumentiran i dogodio se godine 1995. Gđa dr. Gloria Polo je žena iz Kolumbije, zubarica, koja je kod jedne nesreće „umrla“, to jest bila je tako teško ranjena da je nekoliko dana ležala u „komi“ i još je jedino po medicinskim bolničkim aparatima održavana na životu.

Ona je za vrijeme svoje kome bila na drugoj strani stvarnosti, u Onostranosti, i ponovno se vratila natrag u život. Ona nam je dakle odatle donijela važnu Poruku. Ali pročitajte radije sami tu poruku na slijedećim stranicama i izravno iz njezinih usta...

Bît njezine Poruke i njezinog doživljaja nije ništa drugo do pogled na beskrajnu BOŽJU ljubav prema nama ljudima i na NJEGOVO veliko milosrđe. - BOG JE LJUBAV, ističe nam i papa Benedikt XVI. u svojoj enciklici.